

ปรีชา พงษ์สัมพันธ์

เล่ม

531

**PILGRIM'S
PROGRESS BOOK I**

ปรีศนาธรรม

เล่ม 1

โดย จอห์น บันยัน

PILGRIM'S PROGRESS

Book I

By John Bunyan

By the kind permission of
GOOD NEWS PUBLISHERS
Westchester, Illinois 60155

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
28/2 ซอยประชาอุทิศ
ถนนปฎิพัทธ์ พระนคร,4

คำนำ

หนังสือเรื่อง “ปริศนาธรรม” เป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงยิ่งและเป็นที่ยอมรับชมชอบของมหาชนทั่วโลกมากที่สุดเล่มหนึ่ง แม้ว่าจอห์น บันยัน ได้เขียนขึ้นเป็นแนวทาง ในการสั่งสอนคริสเตียน ในยุคของเขา ซึ่งเป็นเวลาเกือบสามร้อยปีมาแล้วก็ตาม แต่หนังสือเล่มนี้ก็ยังคงคุณค่า และเป็นประโยชน์แก่

คริสเตียนในปัจจุบันนี้ ไม่ผิดแผกไปจากในสมัยโน้นเลย

หนังสือเล่มนี้มีได้จำกัดว่า เหมาะสมสำหรับกาลเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือเหมาะสมสำหรับประเทศใดประเทศหนึ่งโดยเฉพาะ เหตุการณ์ทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้ เป็นภาพพจน์สะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์ของคริสเตียน ในทุกประเทศและทุกยุคทุกสมัย หนังสือเรื่องนี้เล่าถึงความยากลำบาก ยากแค้น และความชื่นชมยินดีของคริสเตียน ในการเดินทางจากเมืองแห่งความพินาส (โลกนี้) ไปสู่เมืองบรมสุขเกษม (สวรรค์) ทำให้เราพลอยรู้สึกเศร้าสลดใจไปกับเขา ในเวลาที่เขาต้องคืนรนเพื่อให้พ้นจากหลุมใจสลด โดยที่มีสัมภาระแห่งความพิดาบอันหนักอึ้งผูกติดบนหลัง และพลอยรู้สึกชื่นชมยินดีไปกับเขา เมื่อภระนั้นหลุดออกจากตัวของเขา ที่ไม่กวางเขน เราพลอยรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนไปกับเขา ตลอดเวลาที่เขาเดินผ่านหุบเขาเงามรณะและในยามที่เขาตกอยู่ในอำนาจของยักษ์โศกะที่ชั่วร้าย เราพลอยมีความหวังไปกับเขาด้วย ขณะที่เขาแลเห็นเมืองบรมสุขเกษมและยินดีกับเขา เมื่อเขาสามารถข้ามแม่น้ำไปได้ และได้เข้าสู่เมืองบรมสุขเกษมอันสวยงามนั้น

จอห์น บันยัน ผู้เขียนหนังสือเรื่องนี้ เกิดเมื่อปี 1628 ที่ตำบล เอลสะโทว์ ในประเทศอังกฤษ บิดาเป็นช่างบัดกรีที่ยากจน และตัวเขาเองก็ประกอบอาชีพนี้เจริญรอยตามบิดา

หลังจากที่ได้แต่งงานในปี 1649 แล้ว ภรรยาของเขาก็ได้เล่าให้เขาฟัง ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในทางศาสนา ทำให้เขารู้สึกตัวว่าเป็นคนบาป และต้องต่อสู้กับภาวะจิตใจเป็นเวลาถึงสี่ปีเศษ แต่ด้วยการช่วยเหลือของภรรยา เขาก็มีความเชื่อในองค์พระผู้ช่วยให้รอดอย่างมั่นคง

ในปี 1660 จอห์น บันยันถูกจับในข้อหา เทศนาสั่งสอนประชาชนโดยไม่มีใบอนุญาต และแม้ว่าต่อมาเขาจะถูกตัดเตือนในเรื่องนี้อีก แต่เขาก็ยังคงเทศนาต่อไปอีก โดยมีได้หยุดยั้งเขาถูกจับอีกครั้งหนึ่งใน 1661 และถูกจองจำไว้ในเรือนจำเมืองเบ็ดฟอร์ด

จอห์น บันยัน ได้รับการปลดปล่อยเมื่อปี 1672 อันเป็นระยะเวลาที่ทางราชการอนุญาต ให้ผู้ประกาศทั้งหลายเทศนาสั่งสอนแก่ประชาชนได้ แต่กฎหมายก็ยังคงไม่เปิดโอกาสแก่ผู้ประกาศที่เป็นกลางไม่ยอมถือนิกายใด ดังนั้นเขาจึงถูกจับและถูกจับจองจำอีกครั้งหนึ่งเป็นเวลาหกเดือน ที่คุกเมืองเบ็ดฟอร์ดและที่นี้เองเขาได้เขียนหนังสือเรื่อง **ปริศนาธรรม** อันลือชื่อของเขาขึ้น

นอกเหนือจากพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้ว หนังสือเรื่อง **ปริศนาธรรม** นับได้ว่าเป็นหนังสือที่มีผู้แปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากที่สุด ยิ่งกว่าเรื่องใด ๆ หนังสือเล่มที่ท่านถืออยู่นี้ เป็นฉบับย่อใช้สำนวนง่าย ๆ เพื่อว่าท่านผู้อ่านจะติดตามเรื่องราวได้ตลอด และรับพระพรมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ปริศนาธรรม

ผู้แสวงหาธรรม ออกเดินทางจากเมืองแห่งความพินาศ

ระหว่างที่ข้าพเจ้าเดินทางผ่านป่าแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้พบถ้ำ ๆ หนึ่งจึงอาศัยเป็นที่พักผ่อนหลับนอน ขณะที่ข้าพเจ้านอนหลับอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้ฝันเห็นชายคนหนึ่ง สวมเสื้อผ้าเก่าขาดกระรุ่งกระวัง มีถือหนังสือเล่มหนึ่ง บนหลังมีข้าวของสัมภาระใหญ่สพายอยู่ (สดุดี 38:30) เขาอ่านหนังสือเล่มนั้น ด้วยอาการตัวสั่นงันงก และร้องว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร” (กิจการ 16:30)

เมื่อเขากลับไปถึงบ้าน เขาก็ยิ่งเป็นทุกข์มากขึ้น เขากล่าวแก่ภรรยาและบุตรของเขาว่า “ข้ารู้สึกเป็นทุกข์เหลือเกินที่ได้อ่านพบในหนังสือว่าบ้านเมืองของเราจะเกิดวิบัติ ถูกเผาผลาญ ทำลายตัวไฟจากสวรรค์ ถ้าเราไม่หนีไปอยู่ที่อื่น เห็นทีจะต้องพินาศเป็นแน่”

แต่ภรรยาและบุตรของเขา มิได้สนใจในคำพูดของเขาเลย กลับเข้าใจไปว่า เขาอาจเป็นไข้ และเพื่อคลั่งไปก็ได้ จึงบอกให้เขาไปพักผ่อนหลับนอนเสีย แต่คืนนั้นเขามิได้นอนเลย ได้แต่ร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ตลอดเวลา ครั้นเช้าวันรุ่งขึ้น เขารู้สึกเป็นทุกข์ยิ่งขึ้น เขาพยายามชี้แจงให้ภรรยาและบุตรถึงเรื่องนี้อีก แต่ก็ไม่มีผู้ใดเชื่อฟังมิหนำซ้ำ ยังถูกว่ากล่าวอย่างหยาบคายอีกด้วย บางครั้งก็ถูกหัวเราะเยาะเย้ย บางครั้งก็ถูกเพิกเฉย เขาไม่ได้รับการเอาใจใส่จากผู้ใดเลย

ด้วยเหตุนี้เขาจึงเริ่มออกจากบ้าน เดินไปตามทุ่งนาตามลำพัง บางครั้งเขาก็อธิษฐาน บางครั้งเขาก็อ่านหนังสือที่มีอยู่นั้น วันหนึ่งขณะที่เขาอ่านหนังสืออยู่นั้น เขารู้สึกเป็นทุกข์ยิ่งนัก จึงร้องว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร จึงจะรอดได้” เขาหันไปมองทางซ้ายที มองทางขวาที ประหนึ่งว่าจะวิ่งหนีไปก็ไม่รู้ว่าจะไปทางไหนดี

พบอีแวนเจลิส

ข้าพเจ้าฝันต่อไปว่า ได้มีชายคนหนึ่ง ชื่ออาจารย์อีแวนเจลิส เดินมาหาชายผู้นั้น แล้วถามว่า “เหตุใดเจ้าจึงร้องไห้” เขาตอบว่า “ท่านครับ ข้าพเจ้าได้อ่านพบในหนังสือว่า ข้าพเจ้าจะต้องตายและหลังจากนั้น ยังจะต้องถูกพิพากษาอีกด้วย ข้าพเจ้ายังไม่พร้อมที่จะเผชิญกับความตายและการพิพากษาอันน่ากลัวเช่นนี้เลย” (ฮีบรู 9:27)

เมื่อได้ฟังดังนั้น อาจารย์อีแวนเจลิส จึงกล่าวว่า “เจ้าไม่ยอมตายดอกหรือ อยู่ไปทำไม ในโลกมีแต่ความชั่วร้าย”

ชายผู้นั้นตอบว่า “ข้าพเจ้ากลัวว่า ภาระที่ข้าพเจ้าแบกอยู่นี้จะถ่วงข้าพเจ้าให้ตกนรก อีกประการหนึ่งข้าพเจ้ายังไม่อยู่ในสภาพที่พร้อม ที่จะเผชิญกับความตาย และการพิพากษาได้”

อีแวนเจลิส กล่าวต่อไปว่า “เมื่อเจ้ารู้ตัวเช่นนี้แล้ว ไยจึงนิ่งเฉยอยู่เล่า”

“ก็ข้าพเจ้าไม่รู้จะไปไหนดี นี่ครับ” เขาตอบ

ครั้นแล้ว อีแวนเจลิสจึงหยิบกระดาษให้เขาม้วนหนึ่ง มีข้อความเขียนไว้ว่า “ให้หนีไปจากพระพิโรธ ซึ่งจะมาถึงในเบื้องหน้านั้น” (มัทธิว 3:7) เมื่อชายผู้นั้นได้อ่านข้อความนั้นแล้ว จึงเพ่งดูอีแวนเจลิสอย่างพิลึกพิลเกียรติ และถามว่า “จะให้ข้าพเจ้าหนีไปทางไหนล่ะครับ”

อาจารย์อีแวนเจลิสชี้มือไปยังท้องนาอันกว้างใหญ่ไพศาลพลางกล่าวว่า “เจ้าเห็นประตูแคบ โนนไหม” (มัทธิว 7:13,14) แม้ว่าชายผู้นั้นไม่เห็นประตูเช่นนั้นเลย แต่เขาก็คิดว่าเขาได้เห็นแสงสว่างส่องเป็นทางอยู่ (สดุดี 119:105)

อาจารย์อีแวนเจลิส พูดกับเขาว่า “จงสังเกตดูแสงสว่างนั้นให้ดี แล้วเดินตรงไป ท่านก็จะพบประตู จงเกาะประตู แล้วจะมีผู้บอกท่านเองว่า ท่านจะต้องทำอะไรต่อไป”

เมื่อชายผู้นั้นได้ฟังคำอธิบายจนชัดเจนดีแล้ว เขาจึงวิ่งไปตามจุดหมายปลายทางของเขาทันที ขณะเดียวกันภรรยาและบุตรของเขาเรียกร้องให้เขากลับ (ลูกา 14:26) แต่เขารีบเอามืออุดหู แล้ววิ่งไปโดยเร็ว พลางร้องว่า “ชีวิต ชีวิต ชีวิตนิรันดร์”

นายค็อดและนายสอนง่ายออกติดตาม

ในระหว่างที่เพื่อนบ้านมองดูเขาอยู่นั้น บางคนก็หัวเราะเยาะเขา บางคนก็ข่มขู่ให้เขาหวาดกลัว บางคนก็เรียกให้เขากลับมา ในบรรดาเพื่อนบ้านเหล่านั้น มีชายสองคน คนหนึ่งชื่อนายค็อด อีกคนหนึ่งชื่อนายสอนง่าย ทั้งสองนี้ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะต้องนำชายผู้นั้นกลับมาให้ได้

กว่านายค็อดและนายสอนง่ายจะตามไปทัน ชายผู้นั้นก็ไปได้ไกลไม่น้อย เขาถามบุคคลทั้งสองว่า “ตามเข้ามาทำไม”

นายค็อดกับนายสอนง่าย ตอบว่า “เรามาตามเจ้าให้กลับบ้านนะซี” เขาจึงกล่าวว่า “ข้าไม่ยอมกลับหรอก บ้านเมืองของเราคือเมืองแห่งความพินาศ ถ้าเจ้าไม่หนีเอาตัวรอด เจ้าจะต้องตายและตกสู่นรกซึ่งลุกไหม้ด้วยไฟกำมะถันเป็นนิรันดร์ เพื่อนบ้านเอ๋ยเชื่อข้าเถอะ ไปด้วยกันกับข้าดีกว่า”

“ว่าไงนะ” นายค็อดขัดขึ้น “เจ้าจะให้พวกข้าละทิ้งมิตรสหาย และความสุขสบายต่าง ๆ ไปอย่างนั้นหรือ”

ชายผู้นั้น (แท้จริงชื่อ คริสเตียน) ตอบรับว่า “เจ้าพุดตลก สารพัดสิ่งที่มีอยู่ที่นี่ ไม่มีคุณค่าอะไรเลย หากจะเปรียบกับสิ่งที่ข้ากำลังแสวงหาอยู่นี้” (2 โครินธ์ 4:18)

“ในเมื่อบรรดาสิ่งของที่โลกมีอยู่ เจ้าทิ้งเสียเช่นนี้แล้ว จะไปแสวงหาอะไรอีกเล่า”

“ข้าก็แสวงหาทรัพย์ ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า อันปราศจากมลทิน และไม่มีวันร่วงโรยนะซี

(1 เปโตร 1:4) ทรัพย์เหล่านี้มีในสวรรค์ และถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี เมื่อถึงกำหนดเวลาผู้ที่แสวงหาทรัพย์เหล่านี้ด้วยความจริงใจ ก็จะได้รับสมความปรารถนา หนังสือของข้ากล่าวไว้เช่นนี้ ถ้าไม่เชื่อลองอ่านดูก็ได้”

“เหลวไหลนะ เก็บหนังสือเถอะ ข้าไม่อ่านหรือว่าแต่เจ้าจะกลับบ้านกับเราหรือไม่” นายคือจัดขึ้นอย่างไม่พอใจ

“ข้าไม่กลับหรอก”

นายคือจึงพูดกับนายสอนง่ายว่า “ให้เรากลับกันเถอะ ปล่อยเจ้างั่งนี้ไปตามทางของมันก็แล้วกัน”

“อย่าเพิ่งหัวเราะเยาะเลย” นายสอนง่ายเอ่ยดังขึ้นมา “ถ้าหากเรื่องราวที่กล่าวไว้ในหนังสือนั้นเป็นความจริง เขาก็ย่อมมีเหตุผลดีกว่าเรา ข้าอยากติดตามเขาไปเสียแล้วซี” ว่าแล้ว นายสอนง่ายเอ่ยถามคริสเตียน “เจ้ารู้ทางที่จะไปนั้นหรือ”

“รู้ซี ท่านอีเวนเจลิสบอกให้ข้าวิ่งไปยังประตูแคบข้างหน้าโน้น เมื่อถึงแล้ว ก็จะมีผู้แนะนำทางให้ฉันต่อไป”

เมื่อนายคือกลับไปแล้ว นายสอนง่ายกับคริสเตียนจึงเดินทางข้ามที่ราบนั้นร่วมกันต่อไป ทั้งคู่เดินไปพลางคุยกันไปพลาง

“คริสเตียนเพื่อนรัก โปรดเล่าถึงทรัพย์อันวิเศษ ที่เรากำลังแสวงหานี้ ให้ข้าฟังอีกหน่อยเถิด” นายสอนง่ายเอ่ยขึ้น

“ออกจะเป็นการยากไม่น้อย ที่จะพูดให้เข้าใจได้ แต่เมื่อเจ้าอยากรู้ ข้าจะอ่านจากหนังสือให้ฟัง”

“เจ้าเชื่อว่า ข้อความในหนังสือของเจ้าเป็นความจริงอย่างนั้นหรือ”

“ก็จริงซี เพราะหนังสือเล่มนี้แต่งขึ้นโดยพระองค์ ผู้ซึ่งไม่อาจกล่าวเท็จได้” (ทิตัส 1:2)

คริสเตียนตอบ

“ดีแล้ว จงเล่าไปเถิด”

คริสเตียนจึงเล่าว่า “มีอาณาจักรแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ เมื่อเราเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว เราก็จะได้รับชีวิตนิรันดร์ เพื่อว่าจะได้อยู่ในแผ่นดินนั้นตลอดไป” (ยอห์น 10:27-29)

“เล่าต่อไปอีกซี”

“ฉ ณ ที่นั่นมีมงกุฎแห่งสง่าราศี และเสื้อผ้าอาภรณ์อันสุกใสดั่งแสงอาทิตย์ คอยท่าพวกเราอยู่แล้ว” (2 ทิโมธี 4:8, มัทธิว 13:34)

“ช่างวิเศษเหลือเกิน มีอะไรอีกไหม” นายสอนง่ายถาม

“ณ ที่นั้น จะไม่มีการร้องไห้ หรือความเศร้าโศกเลย เพราะพระองค์ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ จะทรงเข็ดน้ำตาทุกหยดของเรา” คริสเตียนตอบ (วิวรณ์ 7:16,17,21:14)

“แต่เราจะรับเอาความรื่นเริงยินดี และสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร”

“พระเจ้าผู้ทรงปกครองอาณาจักรแห่งนั้น ได้ทรงเขียนเรื่องเหล่านี้ไว้แล้ว ในหนังสือเล่มนี้ (อิสยาห์ 55:1,2) หากเราปรารถนาที่จะต้อนรับเอาพระองค์อย่างแท้จริง พระองค์ก็จะประทานให้แก่เรา โดยไม่คิดมูลค่าใด ๆ”

“คริสเตียน เพื่อนรัก ข้ารู้สึกดีใจเหลือเกินที่ได้รู้เรื่องนี้ ขอให้รีบ ๆ เดินเข้าเถอะ” นายสอนง่ายเร่ง

แต่คริสเตียนตอบว่า “สัมภาระบนหลังของข้าหนัก ข้าเดินเร็วคงใจคิดไม่ได้หรอก”

หลุมใจสลด

ในความฝันของข้าพเจ้าปรากฏว่า คริสเตียนและนายสอนง่ายได้เดินไปถึงหลุมแห่งหนึ่ง ที่มีชื่อว่าหลุมใจสลด ซึ่งอยู่กลางทางนั้น ด้วยเหตุที่บุคคลทั้งสองมิได้สังเกต จึงพลัดตกลงไปในหลุมนั้น ด้วยกันทั้งคู่ ทั้งสองต่างพยายามตะเกียกตะกายขึ้นจากหลุมนั้น อยู่นาน นานหนึ่ง เนื้อตัวต่างเปราะเปื้อนไปด้วยโคลนตม เนื่องจากคริสเตียนมีสัมภาระผูกติดอยู่ จึงถ่วงเขาให้จมลงทุกที

นายสอนง่ายโกรธมาก เขาจึงต่อว่าคริสเตียนว่า “นี่หรือความสุขที่เจ้าเล่าให้ข้าฟัง เพียงแค่การเริ่มต้นเดินทางยังยุ่งยากถึงปานนี้แล้ว เราจะหวังความสำเร็จในบั้นปลายได้อย่างไร ถ้าเรารอดชีวิตจากหลุมนี้ได้ ข้าจะเลิกเดินทางไปกับเจ้าทันที ขอให้เจ้าไปตามลำพังของเจ้าเถอะ” นายสอนง่ายตะเกียกตะกายขึ้นฝั่ง ด้านที่ใกล้ ๆ กับทางไปบ้านของเขาอย่างเต็มที่ และในที่สุดก็สามารถขึ้นมาจากมาจากปรักตมนั้นได้ แล้วรีบเดินค้อมกลับไปทันที คริสเตียนไม่เคยพบเขาอีกเลย (1 ยอห์น 2:19)

บัดนี้คริสเตียนถูกปล่อยให้อยู่ในหลุมใจสลดตามลำพัง เขาพยายามอย่างเต็มที่ ที่จะเคลื่อนกายเข้าหาฝั่ง ที่อยู่ใกล้ทิศทางที่จะไปสู่ประตูแคบ อันเป็นเป้าหมายของเขา แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะมีสัมภาระถ่วงอยู่

นายอุปถัมภ์มาพบคริสเตียน

ข้าพเจ้าฝันเห็นชายผู้หนึ่ง ชื่ออุปถัมภ์ เดินมาพบคริสเตียนเข้า จึงร้องถามคริสเตียนว่า “ท่านมาทำอะไรที่นี่”

คริสเตียนตอบว่า “มีชายคนหนึ่งชื่อ อีแวนเจลิส ได้แนะนำให้ข้าพเจ้าเดินทางไปยังประตูแคบ โน่นแน่ะ เพื่อว่าจะได้หนีไปให้พ้นจากความพิณาศ พอข้าพเจ้าเดินมาถึงตรงนี้ ก็ตกลงไปในหลุม”

“เวลาเดิน ทำไมไม่ระมัดระวังให้ดีล่ะ” นายอุปถัมภ์ถาม

“ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวมาก และเร่งรีบไปหน่อย จึงพลัดตกลงมา”

ครั้นแล้วนายอุปถัมภ์จึงยื่นมือให้คริสเตียน พลางกล่าวว่า “ส่งมือมา” แล้วเขาก็ช่วยจุกขึ้นมา และบอกให้คริสเตียนเดินทางต่อไปตามที่ตั้งใจไว้ (สคูตี 40:2)

คริสเตียนเดินทางไปยังหมู่บ้านธรรมจรรยาพบนายปัญญาโลก

ขณะคริสเตียนกำลังเดินทางอย่างโดดเดี่ยวอยู่นั้น เขาเห็นชายคนหนึ่งเดินตัดทุ่งมาหาเขา ชายผู้นั้นชื่อว่าปัญญาโลก อาศัยอยู่ในเมืองโลกิยนคร ซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่โต และอยู่ใกล้เคียงกับเมืองแห่งความพิณาศ ที่คริสเตียนจากมานั่นเอง ชายผู้นี้รู้เรื่องราวของคริสเตียนล่วงหน้าแล้ว

“เจ้าแบกของหนักไปไหน” นายปัญญาโลกถาม

“ข้าจะไปยังประตูแคบโน่นแน่ะ มีผู้แนะนำว่า เมื่อถึงที่นั่นแล้ว ข้าก็จะเปลื้องภาระได้หมดสิ้น”

“เจ้าจะเชื่อข้าไหม หากข้าจะแนะนำเจ้าบ้าง”

“ถ้าเป็นคำแนะนำที่ดีก็เชื่อ เพราะข้ายังต้องการความช่วยเหลืออยู่” คริสเตียนตอบ

นายปัญญาโลกจึงว่า “ข้าแนะนำให้เจ้าหาทางเปลื้องสัมภาระบนหลังออกโดยเร็ว มิฉะนั้นแล้วจิตใจของเจ้าก็จะไม่สงบและจะไม่ได้รับความรื่นเริงยินดี ในพระพรที่พระเจ้าประทานให้”

“ข้ากำลังหาทางปลดเปลื้องมันออกอยู่เหมือนกัน แต่ปลดไม่ได้ ในเมืองของข้าเอง ก็ไม่มีใครที่สามารถปลดให้ได้และที่ข้าเดินทางมาก็ด้วยเหตุนี้แหละ”

“ใครบอกให้เจ้าเดินมาทางนี้ล่ะ”

“ชายที่ชื่อ อีแวนเจลิส เป็นคนบอกให้ข้ามา”

“นั่นไม่ใช่คำแนะนำที่ดีเลยนี่” นายปัญญาโลกขัดขึ้น “เจ้าจะพบว่า หนทางที่จะไปนี้ เต็มไปด้วยภัยอันตราย และความลำบากนานาประการ ซึ่งเท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตดูก็พอจะเห็นแล้วว่า เจ้าเองก็ได้เผชิญกับความลำบากมาแล้ว ดูซิโคลนตมจากหลุมใจสลด เปรอะเปื้อนตัวเจ้าไปหมด หลุมนี้เป็นแต่เพียงขั้นต้นของความลำบากเท่านั้น เจ้ายังจะต้องเผชิญกับความเหน็ดเหนื่อย ความเจ็บปวด ความหิวโหย ภัยอันตราย ต้องเปลือยกาย ไม่มีเสื้อผ้าจะนุ่งห่ม ต้องเผชิญกับสิงโต ความมืด และความตาย ทำไมหนอเจ้าจึงได้หลงลมปากคนแปลกหน้า จนถึงกับเสี่ยงชีวิตเช่นนี้”

“แต่ภรรยาหลังข้านี้ มันทรมาณข้ายิ่งกว่าสิ่งใด ๆ ที่เจ้ากล่าวมาแล้วเสียอีก” คริสเตียนเอ๋ยขึ้น “ฉันไม่หวังหรือกว่าจะเผชิญกับอันตรายใด ๆ ขอเพียงแต่ให้ภรรยาหนีหลุดพ้นไปจากตัวฉันได้ ฉันก็พอใจแล้ว”

“เจ้าทำอย่างไร จึงรู้ว่าแบกภรรยาหนีอยู่”

“ข้าอ่านจากหนังสือที่ถืออยู่ในมือนี้แหละ”

“ข้าก็คิดอย่างนั้นแหละ คนที่มีจิตใจอ่อนแออีกหลายคนก็เคยเป็นอย่างเจ้านี้แหละ ว่าแต่เจ้าเถอะ ทำไมจึงหาทางออกโดยวิธีที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายเช่นนี้ ถ้าเจ้าจะเชื่อฟังข้าบ้างละก็ ข้าจะแนะนำให้โดยไม่ต้องเสี่ยงอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น เจ้าจะได้รับความปลอดภัย ความเป็นมิตร และความพอใจอย่างแน่นอน”

“โปรดบอกให้ข้าทราบด้วยเถิดว่า ทำอย่างไรจึงจะได้เป็นอย่างที่ท่านว่าได้” คริสเตียนขอร้อง

นายปัญญาโลกกล่าวว่า “ที่หมู่บ้านธรรมจริยา มีชายคนหนึ่งชื่อนิติบัญญัติ เขาสามารถช่วยคนปลดเปลื้องภาระออกจากไหล่ได้ เขาเคยช่วยเหลือมาหลายรายแล้ว บ้านเขาอยู่ไม่ไกลนักหรือ เจ้าจะไปหาเขาให้เขาช่วยปลดเปลื้องให้ก็ได้ หลังจากนั้นถ้าไม่อยากจะกลับไปยังบ้านช่องอยู่เสียที่นี่ก็ได้ แล้วค่อยส่งข่าวให้บุตรกับภรรยาอยู่ด้วยกัน เพราะที่นี้มีบ้านเช่าอยู่หลายหลัง ค่าเช่าและอาหารการกินถูกมาก ข้าเชื่อว่าภรรยาของเจ้าคงจะมีความสุขขึ้น เพราะได้อยู่ร่วมกับเพื่อนบ้าน ที่มีแต่ความซื่อสัตย์สุจริต จึงเดินไปตามเส้นทางนี้ แล้วผ่านภูเขาลูกันโนนไป”

เดินทางผิด

คริสเตียนรู้สึกพะวักพะวนไม่รู้อะไรจะทำอย่างไร เขาคิดว่าถ้าคำแนะนำของนายปัญญาโลกถูกต้อง ก็น่าจะลองทำตามนั้นบ้าง ดังนั้นเขาจึงหันเหออกจากเส้นทางเดิม และมุ่งไปสู่บ้านของนายนิติบัญญัติ เพื่อขอความช่วยเหลือทันที แต่เมื่อเดินเข้าไปใกล้ภูเขาที่จะต้องเดินผ่านไปนั้น คริสเตียนก็เริ่มเกิดความหวาดหวั่นขึ้นมา เพราะว่าภูเขานั้นมีชะง่อนยื่นออกมาเหนือทางเดิน เขากลัวชะง่อนหินจะถล่มลงมาทับร่างกาย ขณะเดียวกันก็รู้สึกว้าวุ่นใจที่แบกอยู่นั้นหนักกว่าเดิม ยิ่งกว่านั้น ยังมีประกายไฟแลบออกมาจากภูเขานั้นอีก คริสเตียนกลัวว่าหากเดินผ่าน เขาอาจถูกเผาไหม้ไปก็ได้ (อพยพ 19:16,18) เขารู้สึกตกใจมาก และรู้สึกเสียใจ ที่หลงเชื่อตามคำแนะนำของนายปัญญาโลก

ครั้นแล้ว คริสเตียนก็เห็นอาจารย์อีแวนเจลิส เดินมาหาเขา เขารู้สึกละอายใจมาก “เจ้ามาทำอะไรแถวนี้ล่ะ คริสเตียน” อีแวนเจลิสร้องทัก แต่คริสเตียนมีรู้อะไรที่จะตอบประการใด “เจ้าเป็นคนเดียวกันกับที่ฉันพบขณะร้องไห้อยู่ นอกเมืองแห่งความพินาศ ใช่หรือไม่”

“ใช่ครับท่าน”

“ฉันได้แนะนำให้คุณไปทางประตูแคบมิใช่หรือ ทำไมเจ้าจึงไม่ไปล่ะ นี่มันคนละทางนี่”

คริสเตียนจึงเล่าให้อาจารย์อีแวนเจลิสฟังว่า “ข้าพเจ้าได้พบชายผู้หนึ่ง เขาบอกว่าในหมู่บ้านข้างหน้าโน้นมีชายผู้หนึ่งซึ่งสามารถปลดเปลื้องสัมภาระออกจากหลังข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าจึงมาตามคำแนะนำของเขา แต่พอมาถึงตรงนี้ เห็นทางเดินมันน่ากลัว ข้าพเจ้าก็เลยหยุด และยังไม่รู้ที่จะทำอย่างไรต่อไปดี”

“จงยืนนิ่ง ๆ” อาจารย์อีแวนเจลิสสั่ง “แล้วฉันจะเผยพระวจนะของพระเจ้าให้คุณฟัง” ขณะที่

คริสเตียนยืนตัวสั่นอยู่ ณ นั้น อาจารย์อีแวนเจลิสได้อ่านข้อพระธรรมมีใจความว่า “จงระวังให้ดีอย่าเป็นคนเมิน ไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าเขาเหล่านั้นที่เมิน ไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้พ้นโทษ ถ้าเมินหน้าจากพระองค์ ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พ้นโทษมากยิ่งขึ้นอีก” (ฮีบรู 12:25)

“ฝ่ายผู้ชอบธรรมของเรานั้น จะดำรงชีวิตอยู่โดยความเชื่อและถ้าเขากลับถอยหลังใจของเราจะไม่มีความรักในคนนั้นเลย” (ฮีบรู 10:38) เสร็จแล้วได้กล่าวต่อไปว่า “เจ้าเป็นผู้ที่วิ่งเข้าหาความยุ่งยากเอง ยังไม่ทันไร เจ้าก็รับปฏิเสธคำแนะนำของพระเจ้าผู้สูงสุด และถอยกลับไปจากวิธีทางแห่งสันติสุขเสียแล้ว”

เมื่อคริสเตียนได้อ่านข้อความเหล่านั้นแล้ว ก็ล้มตัวลงแทบเท้าของอาจารย์อีแวนเจลิส และร้องไห้คร่ำครวญว่า “วิบัติคงต้องบังเกิดแก่ข้าพเจ้า ผู้หลงผิดเป็นแน่แท้”

อาจารย์อีแวนเจลิสขมุกขมูใจ พยุงคริสเตียนพลางกล่าวว่า “ความผิด และคำหิมน้ประมาททุกอย่างจะทรงโปรดยกให้มนุษย์ได้” (มัทธิว 12:31) ขอแต่ให้มีความเชื่อเท่านั้น (ยอห์น 20:27)

เมื่อคริสเตียนรู้สึกเข้มแข็งขึ้น อาจารย์อีแวนเจลิสจึงสั่งสอนต่อไปว่า “จงใส่ใจในคำพูดของฉันให้ดี คนที่หลงกลวงเจ้านั้น ชื่อปัญญาโลก สนใจปฏิบัติตามคำสอนของฝ่ายโลกเท่านั้น (1 ยอห์น 4:5) และการที่เขาชอบคำสอนของฝ่ายโลก ก็เพราะคำสอนเช่นนี้ ทำให้เขาไม่ถูกข่มเหงคะเนงร้าย

(กาลาเทีย 16:12) ในคำแนะนำของเขา มีข้อที่เจ้าจะต้องเกลียดชัง และหลีกเลี่ยงไปพ้นสามประการคือ

ประการแรก เขาชักนำเจ้าให้หันเหไปจากทางที่ถูกต้องและเจ้าก็ได้หลงเชื่อเขา พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ประตูแคบและทางแคบ ซึ่งนำไปถึงซึ่งชีวิต ก็มีผู้พบปะน้อย” (มัทธิว 7:14)

ประการที่สอง เขาพยายามล่อลวงเจ้าให้เห็นห่างจากไม้กางเขน โดยที่รู้อยู่แล้วว่า เจ้าจะมีชีวิตโดยปราศจากไม้กางเขนไม่ได้ กษัตริย์แห่งสง่าราศีได้ตรัสแก่เจ้าแล้วว่า ผู้ที่รักชีวิตของตนจะเสียชีวิต” (ยอห์น 12:25)

นายนิติบัญญัติ

ประการที่สาม เขานำเจ้าไปสู่วิถีทางแห่งความตาย เขากำลังส่งเจ้าไปหานายนิติบัญญัติ ซึ่งไม่สามารถปลดปล่อยสัมภาระออกจากหลังของเจ้าได้เลย ด้วยว่า เจ้าจะชำระตนเอง ให้เป็นผู้ชอบธรรม โดยอาศัยพระบัญญัตินั้น หาได้ไม่ เพราะไม่เคยมีผู้หนึ่งผู้ใดมีชีวิตอยู่ โดยอาศัยพระบัญญัติ แล้วจะพ้นจากภาระหนักนี้ได้ (โรม 3:20)

เมื่ออาจารย์อิวานเจลิสสั่งสอนตักเตือนคริสเตียนแล้ว ท่านจึงหงนหน้าขึ้นสู่ท้องฟ้า ขอให้สวรรค์เป็นพยานในคำกล่าวของท่านว่าเป็นความจริง ทันใดนั้นก็บังเกิดเปลวไฟแลบมาจากภูเขา พร้อมกันนั้นก็มီးเสียงพูดดังขึ้นว่า “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการประพุดตามพระบัญญัติ ก็ถูกแข่งสาปแล้ว เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ทุกคนที่มีได้ประพุดตามทุกข้อที่เขียนไว้ในหนังสือพระบัญญัตินั้น ก็ถูกแข่งสาปอยู่แล้ว” (กาลาเทีย 3:10)

คริสเตียนรู้สึกละอายใจมาก ที่หลงผิดละทิ้งวิถีทางที่ถูกที่ควรไป เขาร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่น “ท่านอาจารย์คิดว่า ข้าพเจ้ายังมีความหวังอยู่อีกบ้างหรือไม่ ข้าพเจ้าจะกลับไปยังทางเก่า เพื่อไปสู่ประตูแคบอีกได้หรือไม่ ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่หลงเชื่อชายคนนั้น ความผิดบาปของข้าพเจ้าในครั้งนี้จะได้รับการอภัยโทษหรือไม่” คริสเตียนเอ่ยถามด้วยความกังวล

“ความผิดของเจ้าใหญ่หลวงยิ่งนัก” อาจารย์อิวานเจลิสตอบ “แต่แม้กระนั้นก็ตาม ผู้ที่อยู่ที่ประตูยังคงต้อนรับเจ้าอยู่ ขอเพียงแต่เจ้าจะต้องระมัดระวังให้ดี อย่าได้หลงไปนอกกลุ่มนอกทางอีกเท่านั้น” กล่าวจบแล้ว อาจารย์อิวานเจลิสก็ยิ้มให้แก่คริสเตียนและจูบอำลา

คริสเตียนเข้าสู่ประตู

คริสเตียนเดินไปตามทางของเขาอย่างรีบร้อน โดยไม่พูดจากับผู้ใดเลย จนกระทั่งถึงประตูเหนือประตูมีข้อความเขียนไว้ว่า “จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน” (มัทธิว 7:7) คริสเตียนจึงเคาะประตูหลายครั้ง ในที่สุด ก็มีชายผู้หนึ่งท่าทางเคร่งขรึมเอากางเกงออกมาดู

คริสเตียนว่าเป็นใคร มาจากไหน และมาเพื่ออะไร

คริสเตียนตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนบาป ที่ต้องแบกภาระหนัก มาจากเมืองแห่งความพินาศ ข้าพเจ้ากำลังจะไปยังภูเขาไซโอน เพื่อว่าจะได้พ้นจากพระพิโรธที่จะมาถึงในอนาคต มีผู้บอกข้าพเจ้าว่า ต้องเดินตามเส้นทางสายนี้แหละ ท่านจะกรุณาให้ข้าพเจ้าผ่านประตูเข้าไปได้หรือไม่ ขอรับ”

โจงามเปิดประตูให้ พร้อมกับเชื้อเชิญว่า “เข้ามาเถิดข้าพเจ้าอนุญาต ด้วยความเต็มใจยิ่งที่เดียว”

ในระหว่างที่คริสเตียนก้าวผ่านประตูเข้ามานั้น โจงามรีบอุ้มเขาเข้าไปโดยเร็ว คริสเตียนไม่เข้าใจจึงถามว่า “ท่านอุ้มข้าพเจ้าทำไมขอรับ” โจงามจึงชี้แจงให้ทราบว่ ทางใกล้ ๆ ที่จะเข้าประตูนี้ เป็นปราการอันมั่นคงยิ่งแห่งหนึ่ง ซึ่งพญามารซาตานและพรรคพวกของมัน ใช้เป็นที่ตั้งค่ายรุมฆ่าผู้ที่ผ่านมาทางนี้ มิให้มีโอกาสผ่านประตูเข้ามาได้

เมื่อคริสเตียนเข้าไปข้างในแล้ว โจงามได้ถามถึงการเดินทางของคริสเตียน ซึ่งเขาก็ได้เล่าไปตามความเป็นจริง รวมทั้งเหตุการณ์ทุกอย่างที่บังเกิดแก่เขา ตอนสุดท้ายเขากล่าวว่า “นับว่าเป็นความกรุณาอย่างยิ่ง ในการที่ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าเข้ามาในที่นี้”

“เราไม่เคยปฏิเสธคำขอของผู้ใดเลย” โจงามพูด “ไม่ว่าเขาจะมีอดีตอย่างไรก็ตาม ผู้ที่มาหาเราจะไม่ทิ้งเลย” (ยอห์น 6:37) จงตามฉันมาเถละ ฉันจะชี้ทางให้เจ้าต่อไป จงมองดูข้างหน้าโน่นเนะ เจ้าเห็นทางแคบ ๆ สายนั้นไหม มันเป็นทางที่ตรงที่สุดเท่าที่จะมีผู้ทำให้ตรงได้ เจ้าจะต้องเดินไปตามเส้นทางสายนี้”

คริสเตียนเอ่ยถามว่า “ท่านแน่ใจว่าจะไม่มีโค้งคดเคี้ยวไปมา จนทำให้คนต่างถิ่นหลงทาง อย่างนั้นหรือครับ”

“ทางสายนี้มีทางแยกไปสู่ที่ต่าง ๆ หลายสาย แต่ทางแยกเหล่านั้นล้วนแต่เป็นถนนกว้าง และคดเคี้ยวไปมา เจ้าเดินไปตามเส้นทางสายนี้ แล้วจะรู้เองว่า ทางไหนถูกทางไหนผิด ทางที่ถูกคดเคี้ยว นั้น มีลักษณะเป็นแนวตรงและเป็นทางแคบ”

หลังจากนั้นคริสเตียนได้ขอร้องให้นายโจงามปลดสัมภาระให้ แต่โจงามบอกว่า ขอให้เขาทนแบกภาระต่อไปอีกจนกว่าจะถึงที่แห่งนั้น ซึ่งภาระนั้นจะหลุดไปเอง

คริสเตียนเตรียมตัวเดินทางต่อไป โจงามบอกว่า เมื่อเดินไปได้ระยะหนึ่ง ก็จะถึงบ้านของนายแก้ปริศนา ให้เคาะประตูบ้าน แล้วเขาจะได้พบของประหลาดในนั้น

บ้านของนายแก้ปริศนา

หลังจากกล่าวอำลา นายโจงามแล้ว คริสเตียนได้เดินทางต่อไป จนกระทั่งถึงบ้านของนายแก้ปริศนา เขาเคาะประตูหลายครั้ง ในที่สุดที่อยู่ในบ้านก็เดินออกมาที่ประตู และถามว่าท่านเป็นใคร

คริสเตียนตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนเดินทางขอให้ข้าพเจ้าได้พบกับท่านผู้เป็นเจ้าของบ้านจะได้หรือไม่” เมื่อชายผู้นั้นปรากฏกายออกมา คริสเตียนจึงขอร้องให้เขาเผยสิ่งประหลาด อันเป็นประโยชน์แก่การเดินทางของเขาให้เขาดู

ห้องซึ่งเต็มไปด้วยฝุ่นละออง

เมื่อนายปริศนานำคริสเตียนเข้าไปข้างในแล้ว เขาได้พาคริสเตียนไปยังห้องกว้างอีกห้องหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยฝุ่นละออง เพราะไม่เคยปิดกวาด ทำความสะอาดเลย นายแก้ปริศนาได้สั่งให้ชายคนหนึ่ง ปิดกวาดให้เรียบร้อย แต่จีฝุ่นฟุ้งไปหมดจนบุคคลทั้งสอง แทบหายใจไม่ออกนายแก้ปริศนา จึงสั่งให้หญิงคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ ให้เอาน้ำมาประพรมเพื่อว่าเวลากวาดพื้น ฝุ่นจะได้ไม่ฟุ้งขึ้นมา

“การที่ท่านทำเช่นนี้ หมายความว่าอะไรครับ” คริสเตียนถาม

นายแก้ปริศนาตอบว่า “ห้องนี้เปรียบได้กับจิตใจของมนุษย์ ความสกปรกที่เจ้าเห็นนั้น เปรียบดังความผิดบาป และความชั่วภายในจิตใจ อันเป็นต้นเหตุให้มนุษย์สกปรกโสมม ชายที่กวาดพื้นนั้น เปรียบได้กับพระบัญญัติ แต่หญิงที่พรมน้ำเปรียบได้กับพระกิตติคุณของพระเจ้า ชายผู้นั้นไม่สามารถทำความสะอาดพื้นห้องได้ เพราะได้แต่ค้ำฝุ่นละอองให้ฟุ้งไปฉนั้นใด พระบัญญัติก็ได้เพียงชี้ให้เห็นถึงความผิดบาปในใจ แต่ก็ไม่สามารถชำระให้สะอาดได้ฉนั้นนั้น (โรม 7:4) และในทำนองเดียวกันน้ำกำจัดฝุ่นละอองได้ฉนั้นใด พระกิตติคุณก็สามารถชนะความผิดบาปได้ฉนั้นนั้น”

ละโมภกับขันติ

ในความฝันของข้าพเจ้านั้นปรากฏว่านายแก้ปริศนาได้พาคริสเตียนเข้าไปในห้องเล็ก ๆ อีกห้องหนึ่ง ในนั้นมีเด็กสองคนนั่งอยู่ คนหนึ่งชื่อขันติ รู้สึกว่าเด็กคนนี้มีความสุขและพอใจในสภาพของตน ส่วนอีกคนหนึ่งชื่อละโมภ ดูจะไม่ค่อยพอใจในสิ่งใดเลย นายแก้ปริศนาอธิบายแก่คริสเตียนว่า มีผู้ให้คำมั่นว่า จะให้ของขวัญแก่เด็กทั้งสองในวันขึ้นปีใหม่ หนูขันตินั้นยินดีรองกว่าจะถึงกำหนด ส่วนหนูละโมภอยากได้ของขวัญดังกล่าวฉนั้น เสียเดี๋ยวนี้เลยทีเดียว

ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ฝันเห็นมีผู้นำดู ซึ่งเต็มไปด้วยเงินทองมาให้หนูละโมภ การนี้ทำให้หนูละโมภยิ้มเยาะหนูขันติ เพราะว่า ขันติจะต้องรอคอยอีกนานจนกว่าจะถึงกำหนด แต่ในช่วงระยะเวลาอันสั้นนั้นเอง ของขวัญของหนูละโมภก็อันตรธานไปหมด เหลือแต่ผ้าซีริว

นายแก้ปริศนาชี้แจงแก่คริสเตียนว่า “หนูละโมภ เปรียบได้กับมนุษย์ซึ่งลุ่มหลง และใฝ่หาแต่สิ่งของฝ่ายโลก ส่วนหนูขันติเปรียบได้กับผู้ซึ่งมุ่งหวังภพหน้าที่จะมาถึงในอนาคต ชาวโลกต่างก็ปรารถนาที่จะสนุกสนานมีความสุข ไปกับสิ่งของที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นของดี เขาไม่สามารถรอคอยจนกว่าจะถึงโลกหน้าได้ เขาเชื่อว่า “นกในกำมือแม่เพียงตัวเดียว ก็ยังมีค่ากว่านกในพุ่มไม้สองตัว” เขาเชื่อเช่นนั้นมากกว่าที่จะเชื่อคำสอนเกี่ยวกับความดีโลกหน้า ในพระคริสตธรรมคัมภีร์

เสียอีก เจ้าได้เห็นแล้วว่าเขาใช้หมดสิ้นไปรวดเร็วเพียงใด จนในที่สุดก็ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่เลย มนุษย์ใน วาระสิ้น โลกก็มีสภาพเช่นเดียวกันนี้แหละ”

คริสเตียนกล่าวตอบว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วละครับว่า หนูขันติเป็นเด็กที่ฉลาดมาก เพราะผู้ อดสำหรับรอยสิ่งที่ดีที่สุด ซึ่งในวาระที่เขาชื่นชมกับสิ่งนั้น อีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่มีอะไรเสียแล้ว”

“ถูกแล้ว และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ รัศมีภาพของโลกใหม่ซึ่งไม่มีวันหมดสิ้น หนูละโมภไม่มีเหตุผล อะไรที่จะหวั่นระหนุขันติ เพราะบัดนี้ขันติได้รับสิ่งที่ดีที่สุดซึ่งจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์”

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วละครับว่า ทางที่ดีที่สุด ไม่ควรคว่นได้แต่สิ่งของ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน แต่ควรร อยจนกว่าสิ่งที่หวังได้นั้นจะมาถึง” คริสเตียนตอบ

“ที่เจ้าว่าน่าจะถูกต้องแล้ว” นายแก้ปริศนาตอบ “เพราะสิ่งของซึ่งแลเห็นอยู่นั้น เป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่แลไม่เห็นเป็นสิ่งที่ถาวรอยู่นิรันดร์” (2 โครินธ์ 4:18)

ไฟแห่งพระคุณ

ในความฝันของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเห็นนายแก้ปริศนาจู่มือคริสเตียนไปยังกองไฟ ซึ่งก่อขึ้น ช่าง ๆ กำแพงแห่งหนึ่ง ณ ที่นั้น มีชายคนหนึ่งกำลังเอาน้ำราดเพื่อดับกองไฟนั้น แต่ไม่ว่าเขาราดน้ำลง ไปสักเพียงใด ก็หาทำให้ไฟดับไม่ ตรงกันข้ามกลับลุกโชนและร้อนขึ้นทุกที เมื่อพิจารณาอย่างละเอียด รอบคอบแล้ว ทั้งสองก็เข้าถึงสาเหตุทันที เพราะอีกด้านหนึ่งของกำแพง มีชายคนหนึ่งถือขวดน้ำมัน คอยราดเติมเชื้อ ให้ไฟลุกโชติช่วงอยู่ตลอดเวลา “นี่หมายความว่าอย่างไรกันครับ” คริสเตียนถามอย่าง สงสัย

นายแก้ปริศนาอธิบายว่า “ทั้งหมดนี้เปรียบได้กับพระคริสต์ ซึ่งพระคุณของพระองค์กระตุ้น จิตใจของคนทีเชื่อฟังพระองค์ ด้วยเหตุนี้แหละ ไม่ว่าพญามารจะจู่โจมอย่างไรก็ตามจิตใจของพลไพร่ ของพระองค์ ก็ยังเปี่ยมล้นไปด้วยพระคุณของพระองค์เสมอ” (2 โครินธ์ 12:9) ชายที่ยืนอยู่ด้านหลัง กำแพงนั้นสอนให้เราเห็นว่า เป็นการยากอย่างยิ่งที่ผู้ซึ่งถูกทดลองจะรู้ถึง การดำเนินงานของพระคุณของ พระองค์ ในวิญญาณจิตของมนุษย์”

ฝันถึงวันพิพากษาโลก

หลังจากนั้น นายแก้ปริศนาได้พาคริสเตียนเข้าไปยังอีกห้องหนึ่ง ในห้องนั้นมีชายคนหนึ่งเพิ่ง ตื่นนอน ขณะที่เขาสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้วนั้น เขามีอาการสั่นเทา เขากล่าวว่า “ข้าฝันว่าห้องฟ้ามีด คลุ้มไปหมด ฟ้าแลบแปลบปลาบ วูบวาบไปทั่ว ข้ารู้สึกกลัวเหลือเกิน ข้าได้ยินเสียงแตรสังข์ดังกระหึ่ม

ถื่นฟ้าที่เดียว มีชายผู้หนึ่งนั่งอยู่บนก้อนเมฆ แวดล้อมไปด้วยชาวสวรรค์หลายพันคน รุ่งโรจน์ไปด้วย เปลวไฟอันวาววาว (2 เธสะโลนิกา 1:8-10) ครั้นแล้วก็ได้ยินพระสุรเสียงดังกังวานว่า “เจ้าผู้ล่วงลับไปแล้ว จงฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา” พอสิ้นพระคำรัส หินผาต่าง ๆ ก็แยกออกหลุมฝังศพทั้งหลายก็เปิดออก คนที่ตายไปแล้ว ต่างฟื้นขึ้นมาบ้างพยายามชุกซ่อนลงใต้ภูเขา ข้าเองก็พยายามหลบซ่อนตัวเหมือนกัน แต่ไม่เป็นผล เพราะว่าบุคคลผู้ซึ่งนั่งอยู่บนก้อนเมฆนั้นเฝ้ามองข้าอยู่ ความคิดบาปทั้งหลายผุดขึ้นมาในจิตใจของข้าเตือนให้รู้ว่าข้าเป็นคนผิด (โรม 2:15,16) พอฝันมาถึงตอนนี้งี้ก็ตื่นขึ้นพอดี”

“ทำไมท่านจึงตกใจนักเล่า” คริสเตียนถาม

“ก็เพราะข้าคิดว่า วันแห่งการพิพากษาโลกได้มาถึงแล้วนะซี ข้าเองยังไม่พร้อมที่จะเผชิญเหตุการณ์นี้” เขาตอบ

ในขณะที่คริสเตียนกล่าวอำลานั้น นายแก้ปริศนาได้เตือนเขาให้จดจำถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้นให้ดี หลังจากนั้นคริสเตียนก็ออกเดินทางต่อไปอีก

คริสเตียนไปถึงไม้กางเขน สัมภาระหลุดจากหลัง

ถนนสายที่คริสเตียนเดินไปนั้น ชื่อความรอด ทั้งสองข้างของถนนขนานไปด้วยกำแพง คริสเตียนพยายามวิ่งไปให้เร็ว แต่เนื่องจากต้องสพายสัมภาระหนักอยู่บนหลัง เขาจึงไม่อาจวิ่งไปได้ดังใจ

เขาเดินอย่างเร่งรีบ ในที่สุดก็มาถึงเนินเขาลูกหนึ่ง ซึ่งมีไม้กางเขนตั้งอยู่ ที่เชิงเนินเขานั้นมี อุโมงค์ฝังศพอยู่ อุโมงค์หนึ่งพอคริสเตียนเดินไปถึงไม้กางเขน สัมภาระบนหลังของเขาก็หลุดออกทันที มันกลิ้งลงสู่เชิงเขา แล้วตกลงไปในอุโมงค์นั้น นับตั้งแต่นั้นมา เขาก็ไม่เห็นสัมภาระนั้นอีกเลย

คริสเตียนรู้สึกมีความสุขเป็นอย่างยิ่ง ที่หลุดพ้นจากสัมภาระของเขา เขากล่าวด้วยความดีใจว่า “พระองค์ทรงปลดปล่อยข้าพเจ้าให้เป็นอิสระ โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์” เขาหยุดนั่งอยู่ครู่หนึ่ง จ้องมองดูไม้กางเขนด้วยความจงนสนเท่ห์ว่าเหตุใดหนอ เพียงแต่มองดูไม้กางเขนเท่านั้น สัมภาระที่ติดแน่นอยู่จึงหลุดออกได้

ขณะที่คริสเตียนมองดูไม้กางเขน และกำลังร้องไห้ด้วยความปลาบปลื้มอยู่นั้น ได้มีชายสามคน เดินมาหาเขา แต่ละคนสวมเสื้อคลุมสีขาวมีริ้วสีรุ้งเรือง ทั้งสามต่างกล่าวทักทายเขา แล้วชายคนแรกจึงพูดว่า “ความผิดของเจ้าทรงโปรดยกเสียแล้ว” (มาระโก 2:5) ชายคนที่สองถอดเสื้อผ้าอันขาดกระรุ่งกระริงของคริสเตียนออก แล้วสวมเสื้อคลุมใหม่เอี่ยมให้เขาแทน (เศคาริยาห์ 3:4) ส่วนคนที่สาม ได้ตีคัมภีร์สำคัญของเขาไว้ที่หน้าผากของเขา (เอเฟซัส 1:13) แล้วส่งหนังสือที่ประทับตราให้เขาม้วนหนึ่ง กำชับสั่งให้อ่านระหว่างทาง และเอาไปแสดงแก่นายประตูเมืองบรมสุขเกษม ครั้นแล้วบุคคลผู้รุ่งไป

ด้วยรัศมีทั้งสามคน ก็จากไป ปล่อยให้คริสเตียนกระโดดโลดเต้นด้วยความปิติยินดี ระหว่างที่เขาเดินทางต่อไปนั้น เขาร้องเพลงสรรเสริญไปด้วย

นายมังก่าย นายเฉื่อยชา และนายทง

ข้าพเจ้าฝันต่อไปว่า ขณะที่คริสเตียนเดินทางต่อไป ได้พบชายสามคน โดยที่เท้าของบุคคลทั้งสามถูกพันธนาการเข้าด้วยกัน ชายทั้งสามชื่อนายมังก่าย นายเฉื่อยชา และนายทง คริสเตียนพยายามปลุกพวกเขาให้ตื่นขึ้น เพื่อว่าจะได้ช่วยให้พวกเขาเป็นอิสระ เขาเตือนว่า หากบุคคลผู้ซึ่งมีลักษณะดุจสิงโตคำราม ผ่านมาพบเข้า อาจจะจับพวกเขากินเป็นอาหารเสียก็ได้ (1 เปโตร 5:8)

ทั้งสามต่างลืมนึกถึงคริสเตียน นายมังก่ายกล่าวว่า “ข้าไม่เห็นว่ามีอันตรายเลยนี่” พร้อมกันนั้น นายเฉื่อยชาก็เสริมขึ้นว่า “ขอให้ฉันนอนต่อไปอีกหน่อยเถิด” ฝ่ายนายทงก็ว่า “ตัวใครตัวมัน ไม่ต้องมายุ่งเกี่ยวกับพวกข้าหรอก” แล้วชายทั้งสามก็พากันนอนหลับต่อไปอีก คริสเตียนจึงต้องจากไป ด้วยความเป็นห่วงว่า พวกเขา กำลังตกอยู่ในภัยอันตรายเช่นนี้ โลกจึงปฏิเสธการช่วยเหลือของเขาเสีย

นายดีแต่ นอก กับนายหน้าชื่อใจคด

ขณะที่คริสเตียนกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่ ก็แลเห็นชายสองคนปีนกำแพงที่ขนาบข้างทางเข้ามา เมื่อชายทั้งสองเดินมาใกล้ คริสเตียนจึงถามว่า พวกเขามาจากไหน และจะไปแห่งไหนตำบลใด ก็ได้รับคำตอบว่า “ข้าทั้งสอง เกิดที่เมืองมิจนาทิลูและกำลังไปภูเขาศีโอน”

คริสเตียนถามว่า “ทำไมเจ้าทั้งสองจึงมิเข้ามาทางประตูที่ต้นทางนั้นเล่า เจ้าไม่รู้หรือว่า มีคำเขียนไว้ว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกทางประตูนั้น แต่ปีนขึ้นไปทางอื่น ผู้นั้นจะเป็นขโมยและโจร”

(ยอห์น 10:1)

ชายทั้งสองตอบว่า “เข้าทางประตูต้องเดินอ้อมไปไกลมาก ผู้ปีนกำแพงเข้ามาไม่ได้มันใกล้ดี พวกชาวเมืองของข้านิยมทางลัดกันทั้งนั้นแหละ”

“แต่การฝ่าฝืนคำสั่งสอน ของพระคริสต์ เป็นความผิดบาปมากนะ” คริสเตียนแย้ง

บุคคลทั้งสองบอกคริสเตียนว่า “อย่าวิตกกังวลไปเลย” เพราะพวกเขาทำเช่นนี้เป็นนิสัยจนกลายเป็นประเพณีมาหลายพันปี อนึ่ง การที่เขาทั้งสองสามารถเข้ามาได้เช่นนั้น ก็เชื่อว่าจะทำให้

คริสเตียนเสียหายอะไร และหากพวกเขาสามารถเข้าทางได้ เช่นเดียวกับคริสเตียน ๆ จะได้ดีกว่าเดิมอะไรขึ้นกว่าเขาก็หาไม่

คริสเตียนตอบว่า “ข้าทำตามคำสั่งที่พระเจ้าพระบรมศาสดาสอนไว้ ส่วนเจ้าสิทำการอย่างหยาบหยามโดยการถือเอาความปรารถนาของตนเองเป็นใหญ่ พระเจ้าซึ่งเป็นเจ้าของทางสายนี้ ได้ทรงนับพวกเจ้าไว้ในพวกโจรแล้ว ข้าสงสัยว่าเมื่อถึงปลายทางแล้ว พวกเจ้าจะสู้กับสถานการณ์ได้หรือ เพราะเจ้ามิได้เข้ามาตามทิศทาง ที่พระองค์ทรงสั่งไว้ ดังนั้นเจ้าก็จะต้องถูกไล่ออกไป โดยปราศจากพระเมตตาเช่นเดียวกัน”

ชายทั้งสองตอบว่า ถึงอย่างไร เราก็สามารถรักษาพระบัญญัติได้ดีเช่นเดียวกับเจ้านั่นแหละ ข้าไม่เห็นว่าคุณจะคิดแผนไปจากพวกข้าตรงไหนเลย เว้นแต่เสื้อผ้าที่สวมใส่เท่านั้น พวกข้าคิดว่าเสื้อผ้าที่สวมอยู่นี้คงเป็นเสื้อผ้าที่มิตรสหายเขาให้ เพื่อให้ปกปิดความน่าอายของเจ้าละซี”

“การรักษาพระบัญญัติ ช่วยให้เจ้ารอดไม่ได้หรอก” คริสเตียนว่า “เพราะเจ้ามิได้เข้าทางประตู (กาลาเทีย 2:16) เสื้อตัวนี้ ข้าได้รับพระราชทานจากพระผู้ครอบครองแผ่นดิน ที่ข้ากำลังจะไปนั้น ทั้งนี้เพราะข้าไม่มีอะไรจะสวม นอกจากเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริ่งที่ข้ามีอยู่ก่อนเท่านั้น เสื้อผ้านี้เป็นที่ปลอบประโลมใจข้าว่า เมื่อเข้าไปถึงประตูเมืองนั้นแล้ว พระองค์คงจะจำข้าได้ เพราะข้าสวมเสื้อผ้าที่พระองค์พระราชทานแก่ข้าเอง นอกจากนั้นข้ายังมีหมายสำคัญที่หน้าผากอีกด้วย บางทีเจ้าทั้งสองอาจจะไม่ทันสังเกตก็ได้ นอกจากนั้นข้ายังได้รับหนังสือม้วนหนึ่ง ไว้อ่านเป็นเครื่องประโลมใจ และเพื่อแสดงแก่นายประตูเมืองบรมสุขเกษมนี้”

นายดีแต่่นอก และนายหน้าชื่อโจคค ไม่ได้ตอบว่าอะไรได้แต่มองหน้ากันแล้วหัวเราะ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ฝันเห็นคริสเตียนเดินนำหน้าชายทั้งสองไป เขาเดินพลางอ่านหนังสือม้วนไปด้วย

คริสเตียนปีนภูเขาลำบาก

ทั้งสามเดินไปจนถึงเชิงเขาแห่งหนึ่ง ชื่อว่าภูเขาลำบาก ณ ที่เชิงเขานี้มีทางแยกไปจากถนนเดิมสองสาย สายหนึ่งแยกไปด้านขวา อีกสายหนึ่งแยกไปด้านซ้าย ส่วนทางแคบอันเป็นทางสายเดิมนั้นมุ่งขึ้นบนภูเขา คริสเตียนแวะค้ำน้ำอันเย็นสดชื่นจากบ่อน้ำพุ (อิสยาห์ 49:10) ซึ่งเขาพบใกล้ ๆ เชิงเขานั้น แล้วจึงเริ่มต้นเดินขึ้นไปตามเส้นทางอันลำบากนั้น

ส่วนอีกสองคนคือนายดีแต่่นอก และนายหน้าชื่อโจคค เมื่อเดินไปถึงภูเขา และเห็นว่าเส้นทางชัน ลำบากแก่การเดินทางมาก จึงตัดสินใจเลือกเดินตามทางเรียบและสะดวกกว่า ซึ่งวกวนไปรอบ ๆ ภูเขาแทน บุคคลทั้งสองเชื่อว่า คงจะได้พบคริสเตียนอีก ที่ด้านหลังภูเขา และได้แยกกันที่ทางแพร่งนั้น คนหนึ่งเดินตามทางที่มีชื่อว่า อันตราย ซึ่งจะนำไปสู่ป่าทึบ ส่วนอีกคนหนึ่ง เลือกเดินตามทางที่มีชื่อว่า ความพินาศ ซึ่งจะนำไปสู่ท้องทุ่งอันกว้าง และเต็มไปด้วยภูเขาแห่งความมืด ณ ที่นั่น เขาสะดุดล้มลงและไม่สามารถลุกขึ้นมาได้อีกเลย

ส่วนคริสเตียนนั้น พอวังขึ้นมาตามทางได้หน่อยหนึ่งก็หยุดวัง แล้วเปลี่ยนเป็นเดิน แต่ทางยังชันขึ้นทุกที จนในที่สุดไม่สามารถเดินขึ้นได้ ต้องปีนป่ายแทน เขาต้องใช้มือและหัวเข่าในการปีน เพราะทางชันมาก

เมื่อขึ้นไปได้ครึ่งทาง ก็พบศาลาหลังหนึ่ง ซึ่งผู้เป็นเจ้าของภูเขาสรางไว้ให้เป็นที่พักคนเดินทาง คริสเตียนเข้าไปนั่งพักและเอาหนังสือม้วนออกมา อ่านข้อความซึ่งได้เล้าโลมใจเขา คริสเตียนรู้สึกสบายมาก ในไม่ช้าก็มอยหลับไป จวบจนพลบค่ำ คริสเตียนจึงสะดุ้งตื่น และเร่งรีบเดินทางขึ้นภูเขาต่อไป

นายจีซลาดและนายสงสัย

เมื่อคริสเตียนขึ้นไปจนถึงยอดเขา ก็เห็นชายสองคนวังมาหาเขา คริสเตียนจึงถามว่า “มีเรื่องอะไรหรือ เจ้ากำลังวังผิดทางนะ”

ชายคนหนึ่งในสองคนนั้นซึ่งชื่อว่า นายจีซลาด ตอบว่าเขาทั้งสองจะไปยังเมืองซีโอน แต่ยังคงเดินไปไกลเท่าใด หนทางก็ยิ่งลำบากขึ้นทุกที ดังนั้นพวกเขาจึงพากันย้อนกลับ

“ถูกแล้ว” นายสงสัยเสริมขึ้น “ข้างหน้ามีสิงโตสองตัวขวางทางอยู่ เราเชื่อว่า ถ้าขึ้นเดินเข้าไปไกล คงถูกมันตะปบฉีกเนื้อออกเป็นชิ้น ๆ ทีเดียว”

คริสเตียนเอ่ยขึ้นว่า “เจ้าทำให้ข้าชักรู้สึกกลัวขึ้นมาเสียแล้วซี แต่ถ้าไม่เดินทางต่อไปแล้ว แห่งใดเล่าจะช่วยให้ข้ารอดได้ ถ้าข้าขึ้นย้อนกลับไปยังบ้านเมืองของข้า ก็คงต้องพินาศอย่างแน่นอน แต่ถ้าข้าสามารถบากบั่นไปจนถึงเมืองบรมสุขเกษมได้ ข้าก็จะรอด ดังนั้นข้าจึงต้องเดินทางต่อไป หากข้าย้อนกลับไปจะไม่ได้รับอะไรเลย นอกจากความตาย จริงอยู่ การเดินทางต่อไปแม้จะทำให้รู้สึกหวาดกลัว จนแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่บำเหน็จที่ยิ่งใหญ่ เมื่อผ่านพ้นสิ่งเหล่านี้ไปได้ คือชีวิตนิรันดร์ ข้าจะเดินทางต่อไปละ”

ด้วยเหตุนี้ นายสงสัยและนายจีซลาดจึงแยกทาง วังลงจากภูเขา ส่วนคริสเตียนมุ่งหน้าเดินทางต่อไป เขารู้สึกกังวลเกี่ยวกับคำบอกเล่าของชายทั้งสอง จึงค้นหาหนังสือม้วนขึ้นมาอ่านปลอบใจ แต่หาไม่พบ คริสเตียนรู้สึกเป็นทุกข์มาก และไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ครั้นแล้วก็นึกได้ว่าเขาทำหล่น ขณะที่ยืนนอนหลับอยู่ที่ศาลาที่พักคนเดินทางนั่นเอง เขาคुकเขาลงกับพื้น และทูลขอพระเจ้าให้ทรงอภัยโทษ ในการกระทำอันโหดเขลาของเขา (1 เรสะโลนิกา 5:6-8) แล้วจึงเดินย้อนกลับไปหาหนังสือม้วนที่ได้เล้าโลมใจเขา ระหว่างที่เขาเดินกลับไปนั้น เขาเต็มไปด้วยความเศร้าโศก ตลอดทางที่ผ่านมา เขามองหาจนถี่ถ้วน เพื่อให้ได้คืนมา

เมื่อไปถึงศาลา เขานั่งลงและร้องไห้อยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงมองหาตามพื้น ก็เห็นหนังสือม้วนนั้นตกอยู่ จึงหยิบขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เขา รู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง เขาขอบพระคุณพระเจ้า ที่ทรงบันดาลให้เขาค้น

หนังสือจนพบ คริสเตียนรู้สึกปลาบปล้ำจนสุดที่จะกลืนน้ำตาไว้ได้ และเริ่มต้นเดินทางต่อไปใหม่ แต่ยังไม่ทันถึงยอดเขา ดวงอาทิตย์ก็ตกดินเสียแล้ว คริสเตียนหวลคิดถึงลักษณะท่าทาง ที่นายซีซาลและ นายสงสัยแสดงความหวาดกลัวถึงโต แล้วก็เกิดความวิตกถึงการท่องเที่ยวหาเหยื่อของสัตว์ร้ายนี้ ในเวลากลางคืน ถ้าบังเอิญไปพบมันเข้าในยามมืดค่ำเช่นนี้ เขาจะหนีพ้นจากการถูกตะปบจิกเนื้อออกเป็นชิ้น ๆ ได้อย่างไร

คริสเตียนไปถึงวังงาม

คริสเตียนเดินไป คิดไปต่าง ๆ นานา จิตใจว่าวันไปด้วยปัญหาอันไม่เป็นสุขเหล่านี้ พอมองขึ้นไปข้างบนก็พบว่า เบื้องหน้าของเขามีราชวังหลังหนึ่งสวยงามมาก เรียกกันว่าวังงาม ในความฝันของข้าพเจ้าปรากฏว่า คริสเตียนเดินตรงไปยังราชวังหลังนั้นอย่างรีบเร่ง ด้วยความหวังว่าจะขออาศัยเป็นที่พักนอนหลับนอนชั่วคืน แต่เดินไปได้ไม่ทันเท่าใดนัก ก็ต้องผ่านทางแคบ ๆ เขาเห็นสิงโตคู่หนึ่งนอนขวางทางอยู่ คริสเตียนรู้สึกกลัวมาก (เพราะมองไม่เห็นโซ่ที่ล่ามมันไว้) เขาคิดอยากจะหันหลังกลับเช่นเดียวกับที่นายสงสัย และนายซีซาลทำมาแล้ว เพราะคิดว่า ถ้าขึ้นเดินต่อไป เขาคงต้องตายเป็นแน่ แต่นายประตู่วัง ซึ่งชื่อ นายระแวงระวัง เห็นคริสเตียนหยุดชัก และทำท่าจะหันหลังกลับเช่นนั้น จึงร้องเตือนว่า “เจ้าไม่มีเรี่ยวแรงหรือ” (มาระโก 4:40) ไม่ต้องกลัวสิงโตคู่ นั้นหรอก มันถูกล่ามโซ่ไว้แล้ว การที่เขาเอามันไปขวางทางไว้ ก็เพื่อจะทดลองดูว่า ผู้ใดมีความเชื่อและผู้ใดไม่มีเท่านั้นเอง จึงเดินตรงกลางทางนั้นแหละ มันไม่ทำอันตรายเจ้าหรอก”

ข้าพเจ้าฝันเห็นคริสเตียนเดินต่อไป ด้วยทำที่อันสั่นงันงก เพราะความหวาดกลัวถึงโตทั้งสอง แต่เขาก็เดินไปตามคำแนะนำของนายประตู่วัง สิงโตทั้งคู่ส่งเสียงคำรามกึกก้อง แต่มันมิได้กัดคริสเตียนเลย เมื่อผ่านพ้นมาได้ เขาจึงปรบมือลั่นด้วยความดีใจ เขาเดินต่อไปจนกระทั่งถึงหน้าประตูจึงหยุด แล้วร้องถามว่า “ท่านครับ ข้าพเจ้าขอพักสักคืนหนึ่งจะได้ไหมครับ”

นายประตู่จึงถามว่า “เจ้าชื่ออะไร ทำไมจึงมามืดค่ำเอาปานนี้ ดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้วนี่”

“ข้าพเจ้าชื่อคริสเตียน ในตอนแรกข้าพเจ้าขาดความรอบคอบไป มิฉะนั้นก็คงมาถึงที่นี้นานแล้ว แต่ข้าพเจ้าโอดเขาไป ม้วนนอนหลับอยู่ที่ศาลาตรงเนินเขา ครั้นตื่นขึ้น และเดินมาถึงยอดเขาแล้วกลับหาหนังสือม้วนไม่พบ ข้าพเจ้าจึงต้องย้อนกลับไปศาลา ตรงที่ข้าพเจ้าทำหล่นอีก จึงทำให้มาถึงนี้ล่าช้าไป”

นางสาวพินิจ

“อาละ” นายประคตว่า “ข้าจะเรียกหญิงสาวออกมาต้อนรับเจ้า กฎของบ้านนี้มีอยู่ว่า ถ้าหญิงนั้นพอใจในเรื่องราวที่เจ้าพูด เธอก็จะนำเจ้าเข้าไปพักในห้องที่ยังว่างอยู่” ว่าแล้วนายประคตซึ่งชื่อระแควระวังก็สั่นกระดิ่ง ครั้นแล้วมีหญิงสาวผู้หนึ่งชื่อนางสาวพินิจออกมาถามว่า มีเรื่องอะไรหรือจึงได้เรียกเธอ

นายประคตตอบว่า “ชายผู้นี้กำลังเดินทางไปสู่ภูเขาศีโอน แต่เนื่องจากค่ำแล้วและเขาเองก็เหน็ดเหนื่อยมาก เขาถามข้าว่า คืนนี้เขาจะขอพักที่นี่จะได้หรือไม่”

สุขุม เกรงครัด และน้ำใจ

นางสาวพินิจได้ไต่ถามคริสเตียนสองสามประโยค แล้วก็เรียกพี่น้องของเธอออกมาสบทบอีกสามคน ชื่อสุขุม เกรงครัดและน้ำใจ แล้วเขาก็พาคริสเตียนเข้าไปในตึกพลางเชื้อเชิญว่า “ท่านผู้เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า เชิญเข้าไปข้างในเถิด ตึกหลังนี้ พระองค์ซึ่งเป็นเจ้าของภูเขาศีโอนสร้างเอาไว้ เพื่อเป็นที่พักของผู้แสวงหาสัจธรรม และคนเดินทาง เช่น ท่านนี้แหละ” คริสเตียนเดินตามบุคคลเหล่านั้นเข้าไป ขณะที่คอยรับประทานอาหารอยู่นั้น หญิงสาวทั้งสี่ต่างไต่ถามเรื่องราวของคริสเตียน

เกรงครัดพูดขึ้นว่า “ท่านคริสเตียน ขอให้เรามาถกกันถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ท่าน ในระหว่างการเดินทางของท่านเถิด บางทีอาจช่วยพวกเราได้บ้าง”

“ข้าพเจ้ายินดีทีเดียว” คริสเตียนตอบ แล้วเขาก็เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งหมด ที่เกิดขึ้นแก่เขา ตลอดการเดินทางให้หญิงเหล่านั้นฟัง

“เพราะเหตุใด ท่านจึงมุ่งมั่นที่จะไปยังภูเขาศีโอน” สุขุมเอ่ยถาม

“ข้าพเจ้าหวังจะได้เห็นพระองค์ ผู้ซึ่งได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อช่วยข้าพเจ้า ณ ที่ภูเขานั้น ซิครับ” ข้าพเจ้าหวังว่าเมื่อไปถึงที่นั่นแล้ว จะได้พ้นจากความทุกข์ต่าง ๆ อย่างที่ข้าพเจ้าผจญอยู่ในทุกวันนี้ เขากล่าวกันว่า ที่นั่นจะไม่มีความตาย (วิวรณ์ 21:4) ณ ที่นั่น ข้าพเจ้าจะได้อยู่ร่วมกับผู้คนที่ข้าพเจ้าชอบที่สุด ว่ากันโดยแท้จริงแล้ว ข้าพเจ้ารักพระองค์มาก เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ปลดปล่อยภาระของข้าพเจ้านอกจากนั้น ข้าพเจ้ายังรู้สึกเหนื่อยหน่าย ในความไม่สบายใจต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงปรารถนาที่จะอยู่ในที่ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่ต้องตายอีก ข้าพเจ้าต้องการที่จะอยู่ร่วมกับผู้ที่ร้องว่า “บริสุทธ์ บริสุทธ์ ตลอดไป”

น้ำใจถามว่า “เหตุใดท่านจึงไม่นำบุตรและภรรยาไปด้วย”

คริสเตียนร้องไห้ พลางตอบว่า “ถ้าข้าพเจ้าทำอย่างนั้นได้ ข้าพเจ้าจะดีใจมากทีเดียว แต่นุศรภรรยาของข้าพเจ้าคัดค้านในการเดินทางของข้าพเจ้าอย่างสิ้นเชิงทีเดียว ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงให้เขาทราบแล้วว่า บ้านเมืองของเราจะพินาศแต่แล้วข้าพเจ้าก็กลับกลายเป็นตัวตลกสำหรับเขาไป พวกเขาไม่ยอมเชื่อข้าพเจ้าเลย” (อิสยาห์ 19:14)

“เขาอ้างเหตุผลว่าอย่างไรจึงไม่ยอมมาด้วย”

“ภรรยาของข้าพเจ้าเสียดายทรัพย์สมบัติฝ่ายโลกอยู่ ส่วนบุตรของข้าพเจ้า มัวแต่หลงระเรีงกับความสุกความยินดีตามประสาเด็ก ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เอง พวกเขาจึงปล่อยให้ข้าพเจ้าเดินทางมาตามลำพัง”

ในฝันของข้าพเจ้าปรากฏว่า พวกเขานั่งสนทนาปราศรัยกันจนถึงเวลารับประทานอาหาร จึงได้รับประทานร่วมกัน เรื่องราวต่าง ๆ ที่บุคคลเหล่านี้พูดกันที่โต๊ะอาหาร ล้วนแต่เป็นเรื่องราวของผู้เป็นเจ้าของภูเขานี้ทั้งสิ้น พวกเขาเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ว่า ได้ทรงกระทำอะไรบ้าง ตลอดจนให้เหตุผลว่า เหตุใดพระองค์จึงทรงกระทำเช่นนั้น รวมทั้งเหตุผลในการสร้างตึกหลังนี้ด้วย จากคำสนทนาของคริสเตียนและหญิงทั้งสอง ทำให้ข้าพเจ้าทราบว่ พระองค์ผู้้นั้นทรงเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่ทีเดียว พระองค์ทรงต่อสู้ และทรงประหารผู้ที่มีอำนาจแห่งความตายเสีย (ฮีบรู 2:14,15) แต่นั่นก็หมายความว่า พระองค์ทรงเผชิญกับอันตรายอย่างใหญ่หลวง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ข้าพเจ้ารักพระองค์ยิ่งขึ้นเป็นอันมาก บุคคลเหล่านี้พูดอีกด้วยว่า พระองค์ผู้้นั้นได้ทรงสละสง่าราศีของพระองค์ เพื่อว่าจะช่วยมนุษย์ผู้นำสงสารพวกเขาได้ยินพระองค์ผู้้นั้น ตรัสว่า พระองค์จะไม่ประทับอยู่ที่ภูเขาซีโอนตามลำพังแต่ผู้เดียว คริสเตียนและหญิงทั้งสองพูดต่อไปว่า พระองค์ได้ทรงทำให้บรรดาผู้แสวงหาสวรรค์กลายเป็นบุตรของพระเจ้าไปด้วย ไม่ว่าเขามีชาติกำเนิดเป็นคนขอทานก็ตาม

ห้องสันติสุข

เขาทั้งหลายคุยกันจนกระทั่งดึก แล้วก็อธิษฐานมอบกายใจของตนให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเขา เพื่อว่าพระองค์ทรงปกป้องคุ้มครองให้ หลังจากนั้น หญิงสาวทั้งสองจึงนำคริสเตียนไปยังห้องพักขนาดใหญ่ห้องหนึ่งซึ่งอยู่ชั้นบน มีหน้าต่างหันไปสู่ทิศตะวันออกอรุณรุ่งส่องอรุณ ห้องนี้มีชื่อว่า ห้องสันติสุข

คริสเตียนนอนหลับในห้องนี้จนรุ่งเช้า

หนึ่งวันในราชวัง

เช้าวันรุ่งขึ้นคริสเตียนก็พร้อมที่จะออกเดินทางต่อไปอีก แต่หญิงสาวในราชวังบอกว่า อย่าเพิ่งจากไปเลย ขอให้ยู่จนกว่าพวกเขาจะได้พาคริสเตียนไปชมให้ทั่วราชวังเสียก่อน แรกที่สุดพวกเขาพา

คริสเตียนไปดูสมุดบันทึกข้อเขียนต่าง ๆ อันเก่าแก่ ที่นั่นเขาได้อ่านพบว่า ผู้เป็นเจ้าของภูเขาสูงนี้ คือพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่แต่ดึกดำบรรพ์แล้วนั่นเอง นอกจากนี้ยังมีบันทึกว่าด้วย

พระราชกิจต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วตลอดจนรายชื่อของบุคคลต่าง ๆ ซึ่งพระองค์ก็ทรงรับไว้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์หลายร้อยคน ต่อจากนั้นหญิงเหล่านั้นได้อ่านให้คริสเตียนฟัง ถึงกิจการที่ดีเด่นบางอย่างของผู้รับใช้ของพระองค์ (ฮีบรู 11:33,34) และได้อ่านถึงเรื่องที่ว่าพระองค์ทรงยินดีต้อนรับทุก ๆ คน ไม่ว่า บุคคลเหล่านั้นเคยต่อต้านพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็ตาม

ต่อจากนั้นพวกเขาได้นำคริสเตียน ไปยังคลังแสง ซึ่งเต็มไปด้วยศาสตราวุธทุกชนิด พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงจัดสรรอาวุธเหล่านี้ไว้ให้ ผู้ที่แสวงหาสังขรณ์ของพระองค์ อาวุธเหล่านั้นประกอบด้วย โล่, หมวก, อาวุธ, เสื้อเกราะและรองเท้าซึ่งไม่มีวันเก่า อาวุธเหล่านั้นมีมากจนสุดที่เขาจะนับได้นอกจากนั้นหญิงสาวเหล่านั้นยังได้พาคริสเตียนไปชมอาวุธบางอย่าง ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์ เคยใช้ในการทำกิจการอันอัศจรรย์ต่าง ๆ มาแล้ว เขาได้เห็นไม้เท้าของโมเสส หม้อดินของฉินโอน สะลิงของ

ดาวิด และอื่น ๆ อีกมาก ทำให้คริสเตียนพอใจเป็นอย่างยิ่ง

ภูเขาเกษมสันต์

วันรุ่งขึ้นหญิงชาววังทั้งสี่ ได้พาคริสเตียนขึ้นไปบนยอดหลังคาตึก เพื่อชี้ให้เขาดูภูเขาเกษมสันต์ คริสเตียนมองไปทางทิศใต้ แลเห็นเมืองอันสวยงามเมืองหนึ่ง อยู่ไกลลิบ เมืองนั้นมีภูเขาหลายลูกมีป่าไม้ ทุ่งนา และผลไม้ เมื่อเขาถามถึงชื่อเมืองนั้น หญิงชาววังก็ตอบว่า ชื่อเมืองอิมมานูเอล เส้นทางของผู้แสวงหาสังขรณ์ผ่านเมืองนี้ และจากที่นี่เขาก็จะมองเห็นประตูเมืองบรมสุขเกษม

คริสเตียนออกเดินทางต่อไป

คริสเตียนแสดงความประสงค์ที่จะออกเดินทางต่อไป แต่หญิงสาวผู้เป็นมิตรของเขาดังกล่าว ได้รั้งตัวไว้ก่อน และมอบอาวุธให้เขาหลายอย่าง เพื่อว่าเขาอาจจำเป็นต้องใช้ เมื่อเผชิญกับศัตรูในระหว่างทาง ครั้นแล้วพวกเขาได้ออกไปส่งคริสเตียนที่ประตูวัง คริสเตียนถามนายประตูว่า เห็นผู้แสวงหาสังขรณ์ผ่านมาทางนี้บ้างหรือไม่

นายประจวบตอบว่า “มีอยู่คนหนึ่งครับ ชื่อนายสัตย์ซื่อ”

“โอ” คริสเตียนอุทาน “ข้าพเจ้ารู้จักดี เขาอยู่บ้าน ใกล้เรือนเคียงกับข้าพเจ้า ท่านลองประมาณดูซิว่า เขาไปล่วงหน้าผมได้ไกลสักเท่าใดแล้ว”

“ปานนี้เขาคงเดินเลยภูเขานี้แล้วละ”

“ขอบคุณมาก” คริสเตียนพูด “ขอให้พระเจ้าจงสถิตกับท่าน และอวยพรให้ท่านเอนกประการ ในการที่ท่านได้กรุณาให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้า”

ครั้นแล้ว คริสเตียนก็ออกเดินทางต่อไป พิณิจ เกร็งกรัด สุขุม และน้ำใจ แสดงความประสงค์ที่จะไปส่งจนถึงเชิงเขาแต่คริสเตียนเตือนว่า “ทางขึ้นเขาลำบากมาก ข้าพเจ้าคิดว่าขาของนี่ยังคงเต็มไปด้วยอันตรายเช่นเดียวกัน”

“ท่านพูดถูกแล้ว” สุขุมกล่าวขึ้น “ทางไปสู่อุโมงค์เขาถ่อมตน โดยไม่ให้พลาดไถลไปอย่างที่ท่านเดินอยู่ที่นี่ ทำได้ยากมากด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงตามมาส่ง” เมื่อได้รับคำชี้แจงเช่นนั้น คริสเตียนจึงเดินลงสู่เนินเขาด้วยความระมัดระวัง กระนั้นก็ยังลื่นไถลไปหนึ่งหรือสองครั้ง เมื่อคริสเตียนลงมาถึงเชิงเขาแล้ว หญิงสาวทั้งสี่ได้มอบอาหารให้เขาบ้างตามสมควร แล้วเขาก็เดินทางต่อไป

คริสเตียนต่อสู้กับยักษ์อะโปลูโอนที่หุบเขาถ่อมตน

ระหว่างที่คริสเตียนกำลังเดินไปตามเส้นทางเล็ก ๆ ในหุบเขาถ่อมตมนั้น เขาเห็นชายรูปร่างอัปลักษณ์คนหนึ่งชื่อ อะโปลูโอน (วิวรณ์ 9:11) กำลังเดินตัดทุ่งตรงมาหาเขา คริสเตียนรู้สึกกลัวขึ้นมาทันที เขาไม่อาจตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะหันหลังหนีหรือจะต่อสู้ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่า ที่หลังของเขาไม่มีเกราะป้องกันอาวุธ ดังนั้นจึงตัดสินใจที่จะต่อสู้กับมัน

ชายร่างยักษ์ผู้นั้นซึ่งเรียกว่าพญามารชาตาน หรืออะโปลูโอนนั้น มีรูปร่างน่าเกลียด น่ากลัวมาก เนื้อตัวเต็มไปด้วยเกล็ดคดเกล็ดปลา มีปีกมั่งกร ปากของมันก็มีเปลวไฟและควันพวยพุ่งออกมา เมื่อชายร่างยักษ์ผู้นั้นเดินมาถึงแล้ว ก็จ้องมองดูคริสเตียนอย่างดูหมิ่น และร้องถามว่า “เข้ามาจากไหน และจะไปยังที่ใด”

“เข้ามาจากเมืองแห่งความพินาศ อันเป็นดินแดนแห่งความชั่วร้าย ข้ากำลังจะไปยังภูเขาซีโอน”

“ข้ารู้แล้วว่า เจ้าเป็นคนที่อยู่ในอำนาจของข้า ข้าเป็นองค์ยุพราชและเป็นเทพเจ้าของเมืองนั้น” อะโปลูโอนขู่

คริสเตียนตอบว่า “ข้าเกิดในดินแดนของเจ้าก็จริง การกระทำของเจ้ามันเลว และค่าจ้างที่เจ้าให้นั้นก็เลวทราม จนสุดที่ผู้ใดจะยังชีพอยู่ได้ เพราะ “ค่าจ้างของความบาปก็คือความตาย” (โรม 6:23)

“ไม่มีเจ้านายผู้ใดหรอก ที่จะปล่อยให้คนของเขาหนีรอดไปได้ง่ายคาย” อะโปลูโอนกล่าว
อ้าง “ข้าก็จะไม่ปล่อยให้เจ้าหนีไปได้เช่นเดียวกัน แต่เอาเถอะเมื่อเจ้าบ่นว่าเกี่ยวกับบริการและค่าจ้าง ข้า
จะเพิ่มให้ ขอให้เจ้ากลับไปเถอะ”

“แต่ข้าได้มอบตัวให้แก่เจ้านายใหม่ของข้าเสียแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของ
กษัตริย์ทั้งปวง เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าจะกลับไปหาเจ้าได้อย่างไร”

“การกระทำของเจ้า เข้าทำนองทายาทที่ว่า หนีเสือปะจระเข้ นั่นแหละ พวกที่หนีข้าไป ก็มักจะ
อ้างว่า เป็นคนของกษัตริย์ผู้นั้น แต่ไม่ทันไร ก็ต้องหวนมาหาข้าอีกจนได้ ถ้าเจ้ารีบกลับใจเช่นนี้เสีย ข้า
จะไม่ทำอะไรเจ้า”

แต่คริสเตียนยืนยันว่า “โอ้ เจ้าปล้ำกัลดอะโปลูโอนเอ๋ย ฉันจะบอกความจริงให้ว่า ข้าขอรับการ
บริการ ค่าจ้าง และผู้รับใช้ของพระองค์ ตลอดจนการปกครอง หน่วยงานของพระองค์และ
ประเทศของพระองค์เป็นอันมาก ออย่ามาชักชวนข้าอีกเลย ข้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และจะติดตาม
พระองค์ไป”

“จงคิดเสียให้ดี คิดถึงกาลภายหน้าให้มาก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เกือบทุกคนต้อง
เผชิญกับความทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวง ในการที่แข็งข้อต่อข้า และขัดขวางวิถีทางของข้า มีมากสัก
เพียงใด ที่ต้องตายอย่างน่าทุเรศ เอาละข้าจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก ที่นี้ เจ้าคิดหรือว่า พระองค์จะให้บริการ
ดีไปกว่าข้า พระองค์ไม่เคยช่วยผู้ที่รับใช้พระองค์เลย แต่ข้าสิ คนทั่วโลกรู้ว่า ข้าช่วยคนที่รับใช้ข้าอย่าง
ซื่อสัตย์ บ่อยครั้งสักเพียงใด ข้าช่วยเหลือเขาสารพัดทีเดียว ถ้าไม่ใช่โดยฤทธิ์อำนาจก็ต้องโดยการโกหก
มดเท็จ หลอกลวงอย่างหนึ่งอย่างใด เจ้าเองข้าก็จะช่วยเช่นเดียวกัน” อะโปลูโอนชี้แจงอย่างยืดยาว

“หากมองเผิน ๆ ก็ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงชลอการช่วยเหลือคนของพระองค์ไว้ แต่แท้จริงแล้ว
การที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น ก็เพื่อทดสอบความรักที่พวกเขามีต่อพระองค์ต่างหาก” คริสเตียน
ชี้แจง “อนึ่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์ ก็ได้มีความหวังให้พระองค์ช่วยเหลือเขาตั้งแต่เดี๋ยวนี้ หากแต่พวก
เขากำลังรอคอยสง่าราศี ที่จะได้รับในอนาคตต่างหาก พวกเขาจะได้รับอย่างแน่นอน ในวาระที่พระราชน
บุตรเสด็จมาด้วยรัศมีภาพ พร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์”

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น อะโปลูโอนจึงว่า “ก็เจ้าไม่ได้ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ แล้วยังหวังจะรับบำเหน็จ
รางวัล จากพระองค์อีกหรือ”

“ที่เจ้าว่าก็ถูก” คริสเตียนอธิบาย “แต่พระบุตรองค์ที่ข้ารับใช้และเทิดพระเกียรติยศนี้ ทรง
ประกอบด้วยความเมตตากรุณา พระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่ข้าพเจ้าแล้ว บัดนี้ข้าได้รับการอภัยจากองค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าแล้ว”

อะโปลุโอนารู้สึกโกรธมาก มันร้องว่า “ข้าเป็นศัตรูกับกษัตริย์องค์นี้ ข้าเกลียดพระองค์ ข้าเกลียดบทบาทบุญดีของพระองค์ รวมทั้งพลไพร่ของพระองค์ด้วย ที่ข้ามานี้ ก็เพื่อจะสู้กับเจ้า”

คริสเตียนตอบว่า “อะโปลุโอน เจ้าพึงระมัดระวังการกระทำของเจ้าให้ดี เพราะข้ากำลังเดินอยู่บนเส้นทางของพระมหากษัตริย์ เป็นทางบริสุทธิ์ ดังนั้น จงระวังตัวให้ดี”

อะโปลุโอนยืนครองขวางถนนไว้ แล้วร้องว่า “ข้าไม่กลัวหรอก ว่าแต่เจ้าเถิด จงเตรียมตัวตายได้แล้ว ข้าขอสาบานว่าจะไม่ยอมให้เจ้าไปล่วงเลยกว่านี้เป็นอันขาด ข้าจะมาเจ้าเสียที่นั่นแหละ”

ว่าแล้วมันก็ขว้างธนูเพลิงไปยังคริสเตียนทันที แต่คริสเตียนใช้โล่ป้องกันไว้ได้ แล้วชักดาบออกมา เพราะถึงคราวจำเป็นที่จะต้องต่อสู้ อะโปลุโอนขว้างธนูมาอย่างถี่ิบ แม้คริสเตียนจะปิดป้องสักเพียงใด ก็ไม่แคล้ว ได้รับความเจ็บทั้งศีรษะ แขนและขา จนต้องถอยร่นไปบ้าง แต่ก็ต่อสู้อย่างกล้าหาญ จนสุดความสามารถ เนื่องจากคริสเตียนได้รับความเจ็บหลายแห่ง จึงไม่อาจเผด็จศึกลงได้ทันที การต่อสู้อันดุเดือดนี้จึงกินเวลายืดเยื้อถึงครึ่งวัน ทำให้คริสเตียนเหนื่อยอ่อนทุกที

จังหวะหนึ่ง อะโปลุโอนเห็นเป็นโอกาส จึงปราดเข้าประชิดกดปล้ำ แล้วทุ่มคริสเตียนลงกับพื้น จนดาบหลุดกระเด็นไป อะโปลุโอนร้องว่า “อยู่มือข้าละคราวนี้”

คริสเตียนเจ็บปวดบอบช้ำปมว่าจะสิ้นใจ จนคิดปลงตกเสียแล้วว่า อย่างไม่เสียดายก็ต้องตายเป็นแน่แท้ แต่ดังพระเจ้าทรงช่วยไว้ในวันทันทีที่อะโปลุโอนปราดเข้ามา หมายถึงเหวี่ยงกำปั้นเข้าใส่คริสเตียนเพื่อจบชีวิตของเขานั้นเอง คริสเตียนก็คว้าดาบไว้ได้ แล้วด่าว่า “เหวย เจ้าศัตรู อย่ากระหึ่มยิ้มย่อมนักเลย แม้ข้าจะล้มแต่ก็ยังลุกขึ้นได้นะ” (มีคา 7:8)

อะโปลุโอนถูกคริสเตียนฟันเต็มเหนี่ยว ได้รับความเจ็บสาหัสจึงชวนเซถอยร่นประหนึ่งจะสิ้นใจ คริสเตียนเห็นเช่นนั้นจึงตรงเข้าไปแล้วร้องว่า “เรามีชัยชนะเหลือล้น โดยพระองค์ผู้ทรงรักเรา”

(โรม 8:37) ส่วนอะโปลุโอนบาดเจ็บที่สุดที่จะต่อสู้ได้อีก ก็กางปีกบินหนีไป นับแต่นั้นมาคริสเตียนก็ไม่เห็นมันอีกเลย (ยากอบ 4:7)

การสู้รบครั้งนี้หากใครไม่เห็นด้วยตนเอง ก็คงนึกภาพไม่ออกกว่าเป็นอย่างไร ผิดกับข้าพเจ้าซึ่งเห็นโดยตลอด เสียงร้องและคำรามของอะโปลุโณดังกึกก้อง น่ากลัวยิ่งนัก เสียงก็ไม่ผิดอะไรกับมังกรร้อง ฝ่ายคริสเตียนก็หายใจหอบฟืดฟาด เขายื้มออกมาได้ ก็เฉพาะตอนที่สามารพฟันอะโปลุโอนด้วยดาบสองคมจนเป็นผลจรรจ์เท่านั้น มันเป็นภาพที่สยดสยองที่สุด เท่าที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา

เมื่อมาต่อสู้สิ้นสุดลงแล้ว คริสเตียนก็รำพึงกับตนเองว่า “เราต้องขอบพระคุณพระคริสต์ ที่พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากปากสิงโต ในการต่อสู้กับอะโปลุโอนครั้งนี้” แล้วเขาก็โมทนาของพระคุณพระองค์ ดังที่คิดไว้นั้น

ครั้นแล้วก็มีมือ มือหนึ่งกำใบไม้แห่งชีวิตมาให้คริสเตียน เขาจับเอาใบไม้นั้นมาปิดตามบาดแผล ปรากฏว่าบาดแผลของเขาหายสนิทในทันทีนั่นเอง หลังจากนั้นเขาก็นั่งลงและเอาห่ออาหารที่หญิงชาววังมอบให้ออกมารับประทาน ทำให้สดชื่นและมีกำลังวังชาขึ้นมาอีก จึงเริ่มออกเดินทางต่อไป โดยถือดาบกระซับไว้แน่น แต่ก็มีได้พบอะโปลูโอน ในเขานั้นอีกเลย

หุบเขาแห่งความมืด

เมื่อพ้นหุบเขาถ่อมตนแล้ว ก็มาถึงหุบเขาอีกแห่งหนึ่งชื่อหุบเขามรณะ เส้นทางที่จะไปสู่เมืองบรมสุขเกษมตัดผ่านหุบเขานี้ แม้ว่าการเดินทางจะยากลำบากยิ่งกว่าการผจญกับอะโปลูโอน

แต่คริสเตียนก็พยายามตั้งต้นเสาะหาเมืองนั้น จนกว่าจะพบ

ในความฝันของข้าพเจ้า ปรากฏว่า พอคริสเตียนย่างเข้าสู่หุบเขานี้ ก็พบชายสองคนกำลังเดินย้อนกลับมาอย่างเร่งรีบ จึงร้องถามว่า “ท่านจะไปไหน”

“กลับไป กลับไปเสียเถอะ ถ้าท่านยังรักชีวิต รักความสงบสุขอยู่นั้น” ชายทั้งสองตอบ

หุบเขาเงามรณะ

“เกิดอะไรหรือ”

“เรื่องอะไรไร” ชายทั้งสองย้อน “เราจะไปตามเส้นทางเดียวกันกับท่าน นี่แหละเราได้รวบรวมความกล้าหาญ และไปไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้แล้ว ถ้าเราขึ้นไปไกลกว่านั้นอีก ก็คงจะไม่มีชีวิตรอดกลับมาเตือนท่านได้หรอก มันเป็นสถานที่น่ากลัวเหลือเกิน”

คริสเตียนตอบว่า “ไม่ว่ามันจะน่ากลัวอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะไปเมืองบรมสุขเกษมให้ได้”

ถ้าเช่นนั้นก็ตามใจท่านเถิด ส่วนเราไม่ร่วมทางกับท่านด้วยหรอก” ชายทั้งสองกล่าว แล้วก็เดินจากไป

คริสเตียนเดินต่อไป ส่วนมือยังคงถือดาบ เต็มพร้อมอยู่ เพราะกลัวว่าอาจจะถูกศัตรูจ้องโจมตีร้ายได้ เท่าที่ข้าพเจ้าฝันเห็นนั้น ด้านขวาของถนนเป็นคูที่ลึกมาก ซึ่งคนตาบอดที่จูงคนตาบอดพากันตกลงไปมากต่อมาก นับเป็นเวลานานมาแล้ว ส่วนด้านซ้ายมือเป็นกลุ่มที่มีอันตรายมาก หนทางก็แคบมาก คริสเตียนรู้สึกว่าการเดินทางลำบาก เพราะถ้าระมัดระวังมิให้ตกลงในคูอันลึก ทางฟากหนึ่ง ก็อาจตกลงไปในกลุ่มยังอีกฟากหนึ่งได้ นอกจากนั้นบรรยากาศยังมีมืดอีกด้วย แม้เพียงจะก้าวเดินแต่ละก้าว ก็แทบจะมองไม่เห็นทางด้วยซ้ำไป

เมื่อเดินมาได้ประมาณกึ่งระยะทาง ถนนก็เริ่มเลี้ยวไปตามเขวนรก คริสเตียนรู้สึกพะวักพะวน เป็นกำลัง เพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี เปลวไฟและควันพวยพุ่งขึ้นจากปากเหว อย่างน่ากลัว พร้อมกันนี้ ก็มีเสียงครวญครางจากเขวนรกนั้นระงมไปหมด คริสเตียนต้องเก็บดาบไว้ แล้วเอาอาวุธอื่นมาใช้แทน คือ คำอธิษฐานวิงวอนขอทุกอย่าง (เอเฟซัส 6:17) เขาพูดว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าลำบากมาก เพื่อแสวงหาพระองค์ ขอให้โปรดช่วยวิญญาณของข้าพเจ้า ให้รอดด้วยเถิด” (ดู สดุดี 119:4) ขณะที่คริสเตียนเดินทางมุ่งหน้าต่อไปนั้น เปลวไฟก็ยังคงแลบลามเข้าหาเขา อนึ่งเขาได้ยินเสียงร้องโหยหวนน่ากลัวมาก จนบางครั้งอดคิดไม่ได้ว่า ร่างกายของเขาจะถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเป็นแน่ บางครั้งก็อยากถอยกลับไป แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าหากผ่านหุบเขานี้มาได้ ก็คงจะได้ถึงทางแล้ว และคิดว่า เขาได้ฝ่าอุปสรรค และมีชัยต่อภัยอันตรายต่าง ๆ มามากแล้ว อนึ่งการเดินทางกลับนั้น อาจมีภัยมากกว่าที่จะมุ่งไปข้างหน้า ก็ได้ด้วยเหตุนี้ เขาจึงตัดสินใจเดินต่อไป และร้องออกมาว่า “ข้าพเจ้าจะเดินด้วยพลังกำลังของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า”

บางครั้งคริสเตียนรู้สึกสับสนไปหมด จำเสียงตนเองไม่ได้มีมารตนหนึ่งตามมาข้างหลังเขา แล้วกระซิบแนะนำความคิดที่ชั่วร้ายต่าง ๆ ให้แก่เขา จนเขาหลงไปว่า ความนึกคิดเหล่านี้ เกิดขึ้นจากจิตใจของเขาเอง การที่คริสเตียนหลงผิดเข้าใจว่าตนเองคิดพูดจาหยาบช้ำต่อพระเจ้า ผู้ทรงรักเขาอย่างเหลือล้นนี้ ก่อความยุ่งยากลำบากใจให้เขา ยิ่งกว่าเหตุการณ์ใด ๆ ที่ผ่านมา

เมื่อคริสเตียนเดินมาได้ระยะทางหนึ่ง เขาได้ยินเสียงคนพูดว่า “แม้ว่าข้าพเจ้า จะดำเนินไปตามหว่างเขาอันมัวมืดแห่งความตาย ข้าพเจ้าจะไม่กลัวอันตรายเลย เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า” (สดุดี 23:4)

คริสเตียนรู้สึกมีกำลังใจขึ้น ด้วยเหตุสามประการคือ **ประการแรก** เขาทราบว่า ยังมีผู้ที่มีความเกรงกลัวพระเจ้า ร่วมเดินทางในหุบเขานี้ด้วย **ประการที่สอง** เขาทราบว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับเขาในการเดินฝ่าความมืดนี้ แม้ว่าเขาจะไม่สามารถมองเห็นพระองค์ก็ตาม (โยบ 9:11) **ประการที่สาม** เขาหวังว่า จะสามารถเดินทัน ผู้ที่ร่วมทางกับเขารั้งนี้

พอรุ่งเช้า คริสเตียนหันกลับไปมองทางที่เดินผ่านมา ทั้งนี้มิใช่เขาต้องการเดินย้อนกลับไป หากแต่ต้องการอาศัยแสงสว่างส่องดูให้รู้ว่า อันตรายต่าง ๆ ที่เขาผ่านมานั้นมีอะไรบ้าง แล้วจึงเดินต่อไป และกล่าวขอบพระคุณพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงช่วยให้เขาพ้นภัยระหว่างทางนั้นมาได้ แม้ว่าเขาจะเคยหวาดหวั่นพรั่นพรึงอันตรายเหล่านั้นมาก่อน แต่บัดนี้ แสงสว่างของดวงอาทิตย์ก็ได้ทำให้เขาสามารถมองเห็นมันอย่างชัดเจนแล้ว นอกจากนั้นดวงอาทิตย์ยังช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่คริสเตียนในการเดินทางระยะที่สองในหุบเขานี้เป็นอันมาก เพราะในช่วงที่สองนี้มีภัยอันตรายมากกว่าช่วงแรกเสียอีก แม้แต่จุดที่เขาขึ้นอยู่ ซึ่งก็ใกล้จะพ้นหุบเขาอยู่แล้ว ตลอดทางก็ยังเต็มไปด้วยกับดัก บ่วง

เร็ว และตาข่ายนาซนิก นอกจากนี้ยังมีหลุมบ่ออันลึกเรียงรายอยู่ตลอดทาง ซึ่งถ้าหากว่ายังมีคอยู่ เช่นเดียวกับเวลาที่เขาเดินในช่วงแรกแล้ว เขาคงตกลงไปในหลุมเหล่านั้นอย่างแน่นอน

คริสเตียนพบเพื่อน

ในที่สุดคริสเตียนก็เดินผ่านหุบเขา บรรลู่สู่เนินเขาเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้แสวงหา ศักดิ์ธรรมของพระเจ้า ใช้เป็นที่สังเกตดูสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่เบื้องหน้า จากเนินเขาภูคนั้นคริสเตียนมองเห็นนาย ชื่อสัตย์ กำลังเดินคุ่มอยู่เบื้องหน้า เขาก็ร้องตะโกนว่า “คอยด้วย ข้าจะร่วมทางไปกับเจ้า”

(อ่านต่อเล่ม 2)

INTRODUCTION

Pilgrim's Progress is one of the most famous and best loved books in the world. It is as helpful to the Christian today as when John Bunyan wrote it nearly three hundred years ago.

This book does not belong to any particular time or place. It is a picture of the experiences of Christians of all time and in every country. The story tells of the difficulties and joys that Christian has as he travels from the City of Destruction (this world) to the Celestial City (heaven). We share Pilgrim's trouble as he struggles through the Slough of Despond with his heavy burden of sinfulness. We rejoice with him in his freedom when the burden rolls off at the cross. We tremble with him through the Valley of the Shadow of Death and when he is in the power of the wicked giant Despair. We hope with him as he sees the Celestial City and rejoice when he has finally crossed the river and entered the beautiful city.

The author, John Bunyan, was born in the village of Elstow in England in 1628. His father was a poor tinker and John followed the same trade.

After he was married in 1649, his wife talked to him about religious things. He had a deep conviction of his own sinfulness and his spiritual struggle lasted over four years. Through his wife's help he came to a sure faith in the Saviour.

In 1660 he was arrested for preaching without a license. Even after he had been warned, he continued to preach. He was arrested again in 1661, and was kept in prison in Bedford.

He was freed in 1672 when the ministers of all faiths were again allowed to preach. But again laws were made against the nonconformists and he was put in prison for another six months in the gaol (jail) on Bedford Bridge. There he wrote his famous *Pilgrim's Progress*.

Pilgrim's Progress has been translated into more languages than any other book except the Bible. This shortened edition is written in modern English so that the reader of today can easily follow the story and receive the most blessing from it.

PILGRIM'S PROGRESS

Pilgrim leaves the City of Destruction

As I walked through the wilderness of this world, I came to a cave and lay down to sleep. In my dream I saw a man in ragged clothes holding a Book in his hand. On his back was a great burden, a very heavy load (Psalm 38:4). As he read the Book he trembled and cried, "What shall I do?" (Acts 16:30).

When he went home he was even more troubled. He said to his wife and children, "I am very troubled because I have read in a book that our city will certainly be burnt with fire from heaven. We shall all perish unless we find a way of escape."

His family told him to go to bed because they were afraid that he was sick. He did not sleep but he spent the night crying and sighing. In the morning he only felt worse. He tried to talk to them again, but they answered him rudely. Sometimes they laughed at him and sometimes they did not take any notice of him.

Therefore he began to walk alone in the field. Sometimes he prayed and sometimes he read. While reading in his Book he was greatly troubled and called out, "What must I do to be saved?" He looked this way and that way as though he wanted to run, but he could not tell which way to go.

Pilgrim Meets Evangelist

Then I saw a man named Evangelist coming, who asked him, "Why do you cry?"

He answered, "Sir, by reading my Book I have come to know that I must die and after that I must come to judgment and I am not ready for that." (Hebrews 9:27)

Then said Evangelist, "Why are you not willing to die since there are so many evils in this life?"

The man answered, "Because I fear that the burden on my back will make me sink lower than the grave. And, sir, I am not fit to go to judgment and death."

Then Evangelist said, "If this is your condition, why do you stand still?"

He answered, "Because I do not know where to go."

Then Evangelist gave him a roll of paper. On it was written, “Flee from the wrath to come” (Matthew 3:7). After he had read it the man looked at Evangelist very carefully and said, “Where shall I go?”

Then Evangelist pointed with his finger over a very wide field and said, “Do you see the small narrow gate over there?” (Matthew 7:13-14) The man was not able to see the gate but he thought that he could see a shining light (Psalm 119:105).

Then Evangelist said, “Keep your eye on that light and go straight toward it and you will see the gate. When you knock, someone will tell you what to do.”

So I saw that the man began to run. His wife and children began to call after him to come back (Luke 14:26). But the man put his fingers in his ears and ran on crying, “Life! Life! Eternal Life!”

Obstinate and Pliable Follow Him

As his neighbors watched him, some laughed at him and others tried to make him afraid. Some called after him to return. Among these were two who were determined to bring him back by force. Their names were Obstinate and Pliable.

The man had gone a good distance before Obstinate and Pliable overtook him. He asked them, “Why have you come?”

They answered, “To persuade you to go back with us!”

That cannot be, “the man said. “You are living in the City of Destruction where I was born. You will die there and sink lower the grave into a place that burns with fire and brimstone. Come, good neighbors, and go along with me”

“What,” said Obstinate, “and leave all our friends and our comfort behind us?”

“Yes.” said Christian (for that was his name), because all of that is not worth a little of what I am seeking to enjoy.” (1 Corinthians 4:18)

“What are the things you seek since you are leaving all the world behind to find them?”

“I seek a treasure that will not decay or tarnish and fade away (1 Peter 1:4). It is laid up in heaven. It is safe there and is ready to be given at the appointed time to them that earnestly seek it. You can read it in my book.”

“Bosh!” said Obstinate. “Away with your book. Will you come back with us or not?”

“No, I will not turn back.”

Obstinate turned to Pliable. “Come, let us go home without this foolish man.”

“Don’t laugh at him,” said Pliable. “If this Book is true he will be better off than we. I think I shall go with him.” Turning to Christian he said, “Do you know the way?”

“Yes, Evangelist told me to run to the small gate. There a man will tell me what to do.”

When Obstinate had turned back and left them, Pliable and Christian talked together as they walked over the plain.

“Now, Christian, tell me more about how things are where we are going,” said Pliable.

“It is easier for me to think of them than to speak of them. But since you want to know, I will read about them in my Book.”

“Do you think that the words of your Book are really true?”

“Yes, certainly,” said Christian, “for it is made by Him who cannot lie. (Titus 1:2)

“Very true. What things are they?” asked Pliable.

“There is an endless kingdom and eternal life to be given to us so that we can live in that kingdom forever.” (John 10:27-29)

“And what else?”

“There are crowns of glory for us and garments that will make us shine like the sun” (2 Timothy 4:8, Matt. 13:34)

“This is excellent; and what else?” asked Pliable.

“There will be no more crying nor sorrow, for he that owns the place will wipe all tears from our eyes,” replied Christian (Revelation 7:16, 17; 21:14)

“But how can we enjoy all these things?”

“The Lord, the Governor of the country, has written that in this Book (Isaiah 55:1, 2). If we are truly willing to receive Him, He will give it to us freely.”

“Well, my good Christian, I am glad to hear of these things,” said Pliable, “but let us hurry on.”

“But I cannot go as fast as I want to because I have this burden on my back,” said Christian.

The Slough of Despond

Now I saw in my dream that they came to a very muddy swamp or slough in the middle of the plain. Because they were not watching the road, they both suddenly fell into the mud. The name of the swamp was the Slough of Despond. They struggled for a while and became covered with dirt. Christian began to sink in to the mud because of the burden he carried on his back.

Pliable became angry and said, “Is this the happiness you have been telling me of? If we have such trouble at the beginning, what may we expect before we finish our journey? If I get out alive, you may go on alone.” Then Pliable struggled very hard and got out of the mud on the side of the swamp that was next to his own house. Away he went and Christian did not see him any more (1 John 2:19)

Christian was now left in the Slough of Despond alone. He kept on struggling to get to the side of the swamp that was nearest the small gate. But he could not get out because of the burden that was on his back.

Help comes to Christian

But I saw in my dream that a man called Help came to him and asked him what he was doing there.

Christian replied, “Sir, I was told to go this way by a man called Evangelist. He told me to go to the gate over there so that I might escape. As I was going there I fell in here.”

“But why were you not more careful?” asked Help.

“I was so afraid that I was in a hurry and fell in.”

Then Help said, “Give me your hand,” and he pulled him out and told him to go on his way (Psalm 40:2)

Christian Goes to the Village of Morality Meets Mr. Worldly Wiseman

Now as Christian was walking all alone, he saw someone coming over the field to meet him. The man’s name was Mr. Worldly Wiseman. He lived in the town of Carnal Policy. This was a very big town near where Christian had come from. The man had already heard about Christian.

“Where are you going with that burden?” asked Mr. Worldly Wiseman.

“I am going to the gate over there,” replied Christian. “I have been told that there I will lose my heavy burden.”

“Will you listen if I give you some advice?”

“If it is good advice I will,” said Christian, “because I do need some help.”

“I will advise you to get the burden off your back quickly. You will never be settled in your mind until then. Neither can you enjoy the blessings God has given you,” said Mr. Worldly Wiseman.

“That is what I am looking for. But I cannot get this burden off by myself, and there is no man in our country that can take it off my shoulders, so I am going this way, as I told you, to get rid of my burden.”

“Who told you to go this way?”

“A man named Evangelist.”

“But he has not given you good advice.” said Mr. Worldly Wiseman. “You will find it is a very dangerous and troublesome road. I see you have already been in trouble. The dirt of the Slough of Despond is on you. That swamp is only the beginning of your troubles. You will meet weariness and pain, hunger, danger, nakedness, lions, darkness and death. Why should a man be so careless that he will throw himself away by listening to a stranger?”

“But this burden on my back is more terrible to me than all the things that you have mentioned,” said Christian. “I do not care what I meet on the way if only I can be delivered from my burden.”

“How did you get your burden?”

“By reading this Book I have in my hand.”

“I thought so,” complained Mr. Worldly Wiseman. “The same thing has happened to other weak men. But why do you try to be free from your burden in this way which is full of so many dangers. If you would listen to me I could show you how to get what you want without any dangers. Instead you would find safety, friendship and satisfaction.”

“Please tell me how I can find these,” begged Christian.

“In the Village of Morality there lives a man called Legality,” said Mr. Worldly Wiseman. “He can help men take such burdens off their shoulders. I know he has done a lot of good in this way. His house is not far and you can go there to be free from your burden. If you do not want to go back

to your old home, you can send for your wife and children. There are empty houses there and rent and food are cheap. Your life will be happier because you will live near honest neighbors. See, that is the way, past the hill over there.”

On the Wrong Path

Christian did not know what to do. But then he thought that if this were true, he should follow the man’s advice. So Christian turned out of his way to go to Mr. Legality’s house for help. But when he got near the hill that he must pass, he was afraid to go on. The hill looked very high and the rocks hung out very far over the road. Christian was afraid that they would fall on his head. His burden seemed heavier than ever. Flashes of fire came out of the hill, and Christian feared that he would be burnt up (Exodus 19:16, 18). He was very much afraid and began to be sorry that he had taken Mr. Worldly Wiseman’s advice.

Then he saw Evangelist coming to meet him and he began to feel very ashamed. “What are you doing here, Christian?” asked Evangelist. But poor Christian had nothing to say. “Are you not the man I found crying outside the City of Destruction.”

“Yes, I am the man.”

“And did I not show you the way to the small narrow gate? Why have you turned aside so soon? You are now out of the way. ”

Then Christian said, “I met a man who told me that in the village I could find a man who would take off my burden. But when I came to this place and saw things as they are, I stopped because I was afraid of the danger. Now I do not know what to do.”

“Stand still,” said Evangelist, “and I will show you the words of God.” While Christian stood trembling, Evangelist read, “See that you do not refuse Him who is speaking. For if they did not escape when they refused Him who warned them on earth, much less shall we escape if we reject Him who warns from heaven (Hebrews 12:25).”

“Now the just shall live by faith; but if any man draw back, my soul shall have no pleasure in him” (Hebrews 10:38). And he said, “You are the man who is running into trouble. You have begun to reject the advice of the Most High and to draw back from the way of peace.”

Then Christian fell down at his feet crying, “Woe is me, for I am undone!”

When Evangelist saw this, he caught him by the hand saying, “All manner of sin and blasphemy shall be forgiven unto men (Matthew 12:31). Be not faithless, but believing” (John 20:27). Then Christian began to feel a little better and Evangelist continued, “Listen to what I will tell you. The man who deceived you is called Worldly Wiseman because he follows only the teachings of this world (1 John 4:5). He loves that teaching because it saves him from the cross (Galatians 6:12). Now there are three things in this man’s advice that you must hate and turn away from.”

First: he turned you from the right way and you listened to him. The Lord says, “The gate is narrow and the way is hard that leads to life, and those who find it are few” (Matthew 7:14).

“Second: he tried to turn you from the cross, even though you cannot have life without it. The King of Glory has told you that he who will save his life shall lose it (John 12:25).”

Mr. Legality

“Third: he led you into the way that leads to death. He was sending you to Mr. Legality and he could never deliver you from your burden. You cannot be cleared by the works of the law; for by the deeds of the law no man living can be free of his burden” (Romans 3:20)

After this Evangelist called to the heavens to show that he had spoken the truth. Fire came out of the mountain and they heard the words, “For all who rely on the works of the law are under a curse! For it is written, Cursed is every one who dose not abide by all things written in the law, and do them.” (Galatians 3:10)

Christian was crying bitterly and was very ashamed that he had left the right way. “Do you think there is any hope for me?” he said. “May I go back and go up to that small gate? I am sorry I listened to this man, but will my sin be forgiven?”

“Your sin is very great,” said Evangelist, “yet the man at the gate will receive you. Only be careful that you do not leave the way again.” Then Evangelist smiled and kissed him as he said goodbye.

Christian Enters in at the Gate.

Christian hurried on his way. He did not even speak to anyone along the way until he reached the gate. Over the gate were written the words, “Knock, and it shall be opened unto you” (Matthew

7:7). So he knocked several times. At last a serious but kindly man named Goodwill came to the gate and asked him who he was, where he had come from and what he wanted.

“I am a poor burdened sinner,” said Christian. “I have come from the City of Destruction. I am going to Mount Zion so that I may be delivered from the wrath to come. I have been told that this is the way. Are you willing to let me come in?”

Goodwill opened the gate saying, “Certainly, with all my heart.”

But when Christian was stepping in, he gave him a pull. “What does that mean?” asked Christian. Goodwill told him that a little way from the gate was a strong castle. From there Satan and his helpers tried to shoot arrows at those who came to the gate. He wanted to kill them before they could enter.

When he was inside, the man of the gate asked him about his journey and Christian told him all that had happened to him. He ended by saying, “Oh, how good you are to me to let me come in here.”

“We do not refuse anyone,” said Goodwill, “no matter what they have done before they come. “They are in no wise cast out” (John 6:37). So come with me and I will show you the way by which you must go. Look ahead. Do you see this narrow way? It is straight as one can make it. This is the way you must go.”

“But,” said Christian, “are there no curves or bends in the road that would make a stranger lose his way?”

“There are many roads leading off from this one, but they are crooked and wide. In this way you can tell the right from the wrong. Only the right road is straight and narrow.”

Then Christian asked if he could not help him take off the burden from his back. But he told him to be satisfied to bear it until he came to the place where it would fall from his back by itself.

Then Christian prepared to go on. Goodwill told him that when he had gone some distance, he would come to the house of the Interpreter. There he should knock on the door and he would be shown some wonderful things.

The House of the Interpreter

After saying goodbye to his friend, Christian went on until he came to the house of the Interpreter. He knocked several times. At last someone came to the door and asked who was there. “I

am a traveler,” said Christian. “May I speak to the master of the house?” When the man came, Christian asked him to show some of the wonderful things that would help him on his journey.

The Dusty Room

When the Interpreter had brought Christian inside, he led him into a large room. The room was full of dust because it was never it was never swept. The Interpreter called a man to sweep, but they could hardly breathe because of the dust. Then the Interpreter told a girl who stood near by to sprinkle the room with water. Then it was easy to sweep without raising any dust.

“What does this mean?” asked Christian.

The Interpreter answered, “The room is the heart of man. The dirt is his sinful nature and evil heart that make the whole man unclean. The man who began to sweep at first is the law, but the girl who brought the water is the Gospel. As the man could not clean the room because he only stirred up the dust, so the Law can only show up sin in the heart, but it has no power to make it clean (Romans 7:4)” But as the water dept down the dust, so by the power of the of the Gospel, sin is overcome.”

Passion and Patience

Again in my dream I saw that the Interpreter led him into a little room where two children were sitting. The one named Patience seemed to be happy and contented, but the one named Passion was not at all satisfied. The Interpreter explained that someone had promised them that they would receive gifts at the beginning of the next year. Patience was willing to wait, but Passion wanted to have all of his share now.

Then I saw someone bring Passion a bag full of treasure. This made him very happy, and he laughed at Patience for being willing to wait. But after short time it was all gone and he had nothing but rags.

The Interpreter said to Christian, “Passion is like the men who care for this world. Patience is like those who care for the world to come. The men of the world want to enjoy the good things of this world now. They cannot wait until the next world. They believe that, ‘A bird in the hand is worth two in the bush’ much more than they believe what the Bible says about the good of the world to come. You saw how quickly he spent all and had nothing left. So will it be with such men at the end of this world.”

Then Christian said “Now I see that Patience is the wisest because he waits for the best things, and he will enjoy his when the other has nothing.”

“Yes, and what is more, the glory of the next world will never wear out. Passion really had no reason to laugh at Patience, because now Patience has his best things last.”

“Then I see,” said Christian, “that it is best not to want things that are now, but to wait for things to come.”

“Yes,” said the Interpreter, “For the things that are seen last for only a short time, but the things that are not seen last forever” (2 Corinthians 4:18).

The Fire of Grace

Then I saw that the Interpreter took Christian by the hand and showed him a fire burning against a wall. A man was trying to put out the fire by pouring water on it. But no matter how much water he put on it, the fire only burned higher and hotter. They understood the reason for this when they looked on the other side of the wall. There was a Man with a bottle of oil that He kept on pouring on the fire to keep it burning brightly. “What does this mean?” asked Christian.

The Interpreter answered, “This is Christ, Who by His grace always keeps up the work already begun in the heart. So that no matter what the Devil can do, the souls of His people remain full of grace (2 Corinthians 12:9). The Man standing behind the wall teaches us that it is hard for those who are tempted to see how this work of grace is carried in the soul.”

The Dream of the Day of Judgment

After that the Interpreter led Christian into a room where a man was just getting out of bed. As he put on his clothes he shook and trembled and said, “In my sleep I dreamed that the heaven became very black. The thunder and lightning made me very much afraid. I heard a great sound of a trumpet and saw a Man sitting upon a cloud. Around Him were thousands of heavenly beings in flaming fire (2 Thessalonians 1:8-10). Then I heard a loud voice saying, “Arise ye dead, and come to judgment! Then the rocks split, the graves opened, and the dead came forth. Some tried to hide themselves under the mountains. I also tried to hide myself, but I could not because the Man that sat on the cloud still kept His eyes on me. My sin also came into my mind and my heart told me was guilty (Romans 2:15-16). Then I woke up.”

“Why were you so frightened?” asked Christian.

“Because I thought the day of Judgment has come and I was not ready for it,” the man replied.

As he said goodbye, the Interpreter told Christian to remember these things. And he went on his way again.

Christian Comes to the Cross; He is Freed From His Burden

The road that Christian followed was called Salvation and on each side there was a wall. He tried to run but it was hard because of the load on his back.

He hurried on until he came to a hill where a cross stood. At the bottom of the hill was a tomb. So I saw in my dream that just as Christian came to the cross, his burden came loose from his shoulders. It fell from his back and rolled to the bottom of the hill. There it fell into the tomb and I could not see it any more.

Then Christian was happy to be free from his burden and he said with a joyful heart, “He has given me rest by His death.” Then he stood still a while to look and wonder. He was very surprised that by looking at the cross he should be freed from his burden.

As he stood there looking and weeping, three persons came to him. Each one had on shining white garments. They greeted him and the first one said, “Your sins are forgiven” (Mark 2:5). The second one took off Christian’s ragged clothes and gave him a new robe (Zechariah 3:4). The third one put a mark on his forehead (Ephesians 1:13) and gave him a Roll of paper with a seal on it. He told Christian that he should look at it on his way. Then he should show it at the heavenly gate when he reached the Celestial City. The shining ones went away, but Christian jumped up and down for joy. As he went on his way he sang.

Simple, Sloth and Presumption

I saw then in my dream that as Christian travelled on, he came upon three men, they were fast asleep at the side of the road, and he saw that their feet were bound together with bands of iron. Their names were Simple, Sloth and Presumption. Christian tried to wake them up so that he could help to free them. He told them that if the one who goes about as roaring lion should come by, he would certainly eat them up (1 Peter 5:8).

At that they looked at him and Simple said, "I see no danger." Sloth said, "Let me sleep a little longer," and Presumption said, "Let everyone mind his own business." And so they lay down to sleep again and Christian went on his way. But it troubled him to think that men who were in such danger did not want the help that he had offered them.

Formalist and Hypocrisy

As Christian was thinking about these things he saw two men, called Formalist and Hypocrisy, climbing over the wall. As they came near, Christian asked them where they had come from and where they were going. "We were born in the land of Vain Glory and are going to Mount Zion," they replied.

"Why didn't you come in at the gate that stands at the beginning of the way?" asked Christian. "Don't you know that it is written, 'He who does not come in at the door, but climbs up some other way, is a thief and a robber?'" (John 10:1)"

They replied, "It was too far for us to go around by the gate; so men from our town use a short cut and climb over the wall just as we have done."

"But surely we sin against the Lord if we do not follow the way that He has shown us," said Christian.

They told him that he did not need to worry himself about that. The thing that they had done been the custom for more than a thousand years. And anyway, as long as they were in the way, what did it matter how they got in. How was he any better off than they were?

Christian replied, "I walk by the rule of my Master, but you walk by the rude working of your own desires. You are counted as thieves already by the Lord of the way: so I doubt that you will be true men at the end of the way. You came in yourselves without His direction, and you will go out by yourselves without His mercy."

"But we can keep the laws as well as you can," they said. "We do not see where you are different from us except for the coat that is on your back. We suppose it was given to you by some friend to hide your shame."

"By keeping the laws you will not be saved," said Christian, "because you did not come in by the door (Galatians 2:16). Yes, this coat was given to me by the kindness of the Lord of the place where I am going because I had nothing but rags before. And it comforts me to think that when I get

to the gate of the city, the Lord will know me because I am wearing the coat that He gave me. I also have a mark on my forehead. Perhaps you did not see it. And they gave me a Roll of paper to comfort me and to give in at the heavenly gate.”

They did not answer him but only looked at each other and laughed. Then I saw that Christian went on ahead of them reading from his Roll.

Christian Climbs the Difficult Hill

They all went on until they came to the foot of a hill called Difficulty. Here there were two roads apart from the one that came straight from the gate. One turned to the right and the other to the left at the bottom of the hill, but the narrow way went right up the hill. Christian took a refreshing drink from the spring of cool water (Isaiah 49:10) that he saw near the bottom of the hill, and then he started up the difficult path.

When the other two reached the hill, they saw how steep and difficult the way was; so they decided to take the smooth easy ways that led around the hill. They were sure that they would meet Christian again on the other side of the mountain. One took the way called Danger that led him into a thick forest. The other took the way to Destruction that led him into a wide field full of dark mountains. There he stumbled and fell and could not get up again.

Then I looked to see how Christian would go up the hill. Very soon he stopped running and began walking. But then it became even too difficult to walk. He began climbing on his hands and knees because it was so steep.

Now about half way up the hill was a resting place. The Lord of the hill made it so that tired travelers could rest. As Christian sat down to rest he pulled out his Roll and read words of comfort. It was so comfortable there that he soon fell fast asleep. It was nearly dark when Christian suddenly woke up. He hurried as fast as he could up the hill.

Timorous and Mistrust

When he reached the top, he saw two men running to meet him. “What is the matter?” asked Christian. “You are running the wrong way.”

One of them, named Timorous, answered that they were on the way to the City of Zion. But the farther they went the more danger they met, so they were going back again. “Yes,” said Mistrust,

“just before us in the way were two fierce lions, and we were sure that if we came near them, they would surely tear us to pieces.”

Then said Christian, “You make me afraid, but where can I go to be safe?” If I go back to my own country I will certainly perish there. But if I can reach the heavenly or Celestial City I will be safe. I must travel on. If I go back, there is nothing but death. If I go forward there is the fear of death, but beyond it is everlasting life. I will go forward.”

So Mistrust and Timorous ran down the hill and Christian went on his way. Thinking again of what the men told him, he looked for his Roll. But he could not find it. He was very troubled and did not know what to do. Then he thought of how he fallen asleep on the way up the hill. He fell down on his knees and asked God to forgive him for acting so foolishly (1 Thessalonians 5:6-8). Then he went back to look for his Roll. All the way back he was full of sorrow. He kept looking carefully along the road for the Roll that had been his comfort so many times on his journey.

When he reached the shady place he sat down and wept for while. Looking down he saw the Roll and quickly picked it up. How happy he was. He thanked God for showing him where it was. With joy and tears he began his journey again. How quickly he went up the rest of the hill, but before he got to the top the sun had gone down; now he remembered how Mistrust and Timorous had been afraid of the lions. He thought of how these beasts wander about at night. If he should meet them in the dark, he wondered how he could escape being torn in pieces.

Christian Reaches the Palace Beautiful

With these unhappy thoughts in his mind, he looked up. He saw ahead of him a very fine palace called Beautiful. So I saw in my dream that he hurried on hoping that he could spend the night there. But before he had gone very far, he entered a narrow passage, and he saw two lions in the way. He was afraid (for he could not see that they were chained). He thought of going back just as Mistrust and Timorous had done; for he thought that he would surely die. But the Doorkeeper, whose name was Watchful, saw him stop as though he would go back. He cried to him, saying, “Is your strength so small? (Mark 4:40). Do not fear the lions, because they are chained. They are placed there to try those who have faith and to find out those who have none. Keep in the middle of the path and you will not be hurt.”

Then I saw that he went on trembling for fear of the lions. But he followed the directions of the Doorkeeper. The lions roared, but they not hurt him. Then he clapped his hands for joy. He went on until he stood before the gate. Then Christian said, “Sir, may I stay here tonight?”

The doorkeeper asked him, “What is your name, and how do you happen to come so late? The sun has already set.”

“My name is now Christian, but at first it was Graceless. I would have been here sooner, but, foolish man that I am, I slept in the shade on the hillside. Then when I came to the tip of the hill, I could not find my Roll. I had to go back where I lost it. And now I am come here.”

Discretion

“Well,” said the doorkeeper, “I will call one of the young women. If she likes what you say, according to the rules of the house, she will take you in to the rest of the family.” So Watchful rang a bell, and a woman named Discretion came out of the door. She asked why she was called.

The doorkeeper answered, “This man is on a journey to Mont Zion. But because it is dark and he is very tired, he has asked if he can stay here tonight.”

Prudence, Piety and Charity

Discretion asked him some questions and then called three more of the family—Prudence, Piety, and Charity. They led him into the house, saying, “Come in, thou blessed of the Lord. This house was built by the Lord of the hill to care for pilgrims and travelers such as you.” Christian followed them into the house. They talked while they waited for their food to be prepared.

“Come, good Christian,” said Piety, “Let us talk of all the things that have happened to you on your journey. Perhaps it will help us all.”

“I will be glad to,” said Christian. And he told them all about his journey thus far.

“And what makes you want to go to Mount Zion?” asked Prudence.

“There I hope to see Him alive who died on the cross for me,” replied Christian. “There I hope to be rid of all those things that now trouble me. They say there is no death there (Revelation 21:4). There I shall dwell with the kind of people I like best. For, to tell the truth, I love Him because He loosed my burden, and I am tired of the sickness in my heart. I would like to be where I shall die no more. I want to be with the company that will continually cry, ‘Holy, holy, holy.’”

Then said Charity, “Why did you not bring your family along with you?”

Christian wept, and said, “Oh, how gladly I would have done it, but they were completely against my going on this journey. I told them that God had shown me that our city would be destroyed. But I was to them as one that mocks, and they did not believe me” (Genesis 19:14).

“But what reason did they give for not coming?”

“My wife was afraid of losing this world, and my children were following the foolish delights of youth. So with one thing and another, they left me to wander in this way alone.”

Now I saw in my dream that they sat together talking until the food was ready. Then they sat down to eat. All their talk at the table was about the Lord of the hill. They talked about what He had done and why He did it, and why He had built the house. By what they said I came to see that He had been a great warrior. He had fought and killed the one who had the power of death (Hebrews 2:14, 15), but it was with great danger to Himself. This made me love Him all the more. They also said that He had put aside His own glory so that He could do this for the poor. They had heard the Prince say that He would not dwell in the Mountain of Zion alone. They also said that He had made many pilgrims to become princes, even though by nature they were born beggars.

The Room of Peace

They talked on until late at night. Then they committed themselves to their lord for safekeeping. They took the pilgrim to a large upstairs room whose window opened toward the sun rising. The name of the room was Peace. There he slept until morning.

A Day in the Palace

The next morning Christian was ready to continue his journey. But they told him that he should not leave until they had shown him around the palace. First they took him into a room where they showed him some very old writings. There he read that the Lord of the hill was the Son of the Ancient of days. Here also was the account of the deeds that He had done and the names of many hundreds that He had taken into His service. Then they read to him some of the worthy deeds that some of His servants had done (Hebrews 11:33-34). Then they read again where it showed how willing their Lord was to receive anyone into His favor, even though in the past they had been against Him and his works.

Then they took him to a place where they showed him all kinds of weapons. Their Lord had provided these for the pilgrims. There were swords and shields, helmets and breastplates, and shoes that would not wear out. There were more than he could count. They also showed him some of the weapons that His servants had used to do wonderful things. He saw Moses' rod, Gideon's pitchers, David's sling, and many others. Christian was very pleased.

The Delectable Mountains

The next day they took him to the top of the houses to show him the Delectable Mountains. He looked to the south, and very far away he saw a fine country with beautiful mountains and woods and fields and fruit. He asked the name of the country. They said that it was Immanuel's Land and that the pilgrim's way went through it. From there, they said, you could see the gate of the heavenly city.

Christian Continues His Journey

Christian wanted to start on his journey again, but first, his friends gave him all the weapons that he would need to use when he met the enemy along the way. Then they walked out to the gate with him. There Christian asked the doorkeeper if he had seen any pilgrims pass by.

The doorkeeper answered, "Yes, a man named Faithful."

"Oh," said Christian, "I know him. He lived very near to me. How far do you think he is ahead of me?"

"By this time he has gone beyond the hill."

"Well," said Christian, "the Lord be with you and add many blessings to you for the kindness you have shown me."

Then Christian started on his way, but Discretion, Piety, Prudence, and Charity wanted to go with him to the bottom of the hill. Then Christian said, "Just as it was difficult coming up, so, as far as I can see, it is dangerous going down."

"Yes," said Prudence, "it is hard for a man to go down into the Valley of Humiliation, as you are doing, and not slip on the way. That is why we have come with you." So he began to go down carefully, but even so he slipped a time or two. Then I saw that when Christian got to the bottom of the hill, his friends gave him some food, and he went on his way.

Christian Fights With Apollyon

The Valley of Humiliation

But now in this Valley of Humiliation poor Christian had gone only a little way when he saw a foul fiend called Apollyon (Revelation 9:11) coming over the field to meet him. Then Christian began to be afraid. He wondered whether to go back or to stand against this enemy. But then he remembered that he had no protection for his back, and he decided to stand.

So he went on, and Satan, who was called Apollyon, met him. Now the monster was horrible to look at. He was covered with scales like a fish and had wings like a dragon and from his mouth came out fire and smoke. When he came up to Christian, he looked on him with scorn and began to question him. "Where did you come from and where are you going?"

"I came from the city of Destruction, which is the place of all evil. And I am going to the city of Zion."

"I see that you are one of the people under my power. I am the prince and god of that country," said Apollyon.

"I was indeed born in your land, but your service was hard and your wages so poor that a man could not live; for the wages of sin is death" (Romans 6:23), replied Christian.

"There is no prince that will lose his people easily," said Apollyon. "Neither will I lose you. But since you complain of your service and wages, be content to go back, and I will give you more."

"But I have given myself to another, even the King of princes, and how can I go back to you?"

"You have done this according to the proverb. 'Changed a bad for a worse.' But it is ordinary for those who have said they were His servants, after a while to slip away from Him and return to me. If you do so, all will be well."

But Christian replied, "O thou destroying Apollyon, to tell the truth, I like His service, His wages, His servants, His government, His company and country better than yours. Do not try to persuade me any more. I am His servant, and I will follow Him."

"Think again carefully about what you will likely meet in the way that you are going. You know that most of His servants have great trouble because they go against me and my ways. How

many of them have been put to shameful deaths. And apart from this, do you think His service is better than mine when He never comes to deliver any that serve Him? But as for me, all the world very well knows how many times I have helped those that have faithfully served me. I have delivered them either by power, or lying, or deceit, and so I will deliver you,” said Apollyon.

“It seems that He delays helping them, but it is because He is testing their love for Him,” said Christian. “They do not expect deliverance now for they are waiting for their glory. They shall have it when their Prince comes in all His glory with the angels.”

Then Apollyon said, “You have already been unfaithful in your service to Him, and how do you expect to receive wages from Him?”

“That is true,” said Christian, “but the Prince whom I serve and honor is merciful and ready to forgive. I have obtained pardon from my Prince.”

Then Apollyon became very angry, saying, “I am an enemy of this Prince. I hate Him. I hate His laws and His people. I have come out to fight you.”

Then Christian said, “Apollyon, be careful what you do; for I am on the King’s highway, the way of holiness. Therefore watch out for yourself.”

Then Apollyon stood with his feet apart, covering the whole width of the road, “I am not afraid in this matter,” he said. “Prepare yourself to die; for I swear that you shall go no farther. Here I will kill you.”

And with that he threw an arrow of fire at Christian. But he had a shield in his hand and caught the arrow with it. Then Christian drew his sword; for he saw that it was time to start fighting. Apollyon was throwing many arrows very fast. In spite of all that Christian could do to avoid it, he was wounded on his head, hands, and feet. This made Christian fall back a little, but he fought as bravely as he could. This fierce battle lasted about half a day until, because of his wounds, Christian grew weaker.

Then Apollyon, seeing his chance came close and wrestling with him, threw him to the ground. With that Christian’s sword fell out of his hand. Then said Apollyon, “I am sure of you now.”

And with that he had almost pressed him to death so that Christian began to think that he would be killed. But as God would have it, when Apollyon was ready to give his last blow to make an

end of the good man, Christian stretched out his hand for his sword. He caught it, saying, "Rejoice not against me, O mine enemy! When I fall, I shall arise" (Micah 7:8).

With that Christian gave him a deadly blow. This made him fall back as one that had been wounded to death. Christian, seeing this, went at him again, saying, "Nay, in all these things we are more than conquerors through Him that loved us" ((Romans 8:37). And with that Apollyon spread his wings and flew away, and Christian saw him no more (James 4:7).

No man can imagine this battle unless he had seen and heard it as I did. What yelling and horrible roaring Apollyon made, sounding like a dragon. And what sighs and groans burst from Christian's heart. Only when he saw that he had wounded Apollyon with his two-edged sword did he smile and look upward. It was the most dreadful sight that ever I saw.

So when the battle was over, Christian said, "I will give thanks to Him that has delivered me out of the mouth of the lion, to Him that helped me against Apollyon." And so he did.

Then there came to him a hand with some leaves of the tree of life. Christian took them and put them on his wounds and was healed at once. He also sat down to eat the food that had been given him before. This refreshed him, and he went on his journey with his sword in his hand. But he did not see Apollyon again in the valley.

The Dark Valley

Now at the end of this valley there was another one called Valley of the Shadow of Death. The way to the Celestial City went right through it. Christian was going to find it even more difficult than his fight with Apollyon.

I saw then in my dream that when Christian came to the edge of this valley, he met two men. They were hurrying back by the way they had come. "Where are you going?" asked Christian.

"Back, back. And you should come too if you want life and peace," they answered.

The Valley of the Shadow of Death

"Why, what is the matter?"

"Matter?" they said. "We were going the same way that you are going and went as far as we had the courage to go. If we had gone any farther, we could not have come to warn you. It is a dreadful place."

Then Christian said “Nevertheless this is my way to the heavenly city.”

“You may go that way, but we do not choose to,” they said. So they went their way.

Christian went on still with his sword in his hand, for he feared that someone might attack him. I saw in my dream that on the right side of the road was a very deep ditch into which the blind have led the blind for ages. And on the left side there was a very dangerous swamp. The pathway was very, very narrow. Christian found it difficult to keep out of the one side without falling into the mud on the other side. It was so dark that he could hardly see where to take the next step.

About the middle of the valley I saw that the road went by the mouth of hell. Now Christian wondered what he should do. For flame and smoke and horrible noises kept coming out. Christian was forced to put up his sword and use another weapon called All-prayer (Ephesians 6:17). So he cried, “Oh Lord, I beseech thee, deliver my soul” (Psalm 116:4). As he went on, the flames still reached toward him, and he heard terrible noises. Sometimes he thought that he would be torn in pieces. Sometimes he thought of going back; then again he thought that he might be half-way through the valley. He remembered how he had already conquered many dangers and knew that the dangers of going back might be much more than to go forward. So he decided to go on and cried out, “I will walk in the strength of the Lord.”

Sometimes Christian was so confused that he did not know his own voice. One of the wicked ones got behind him and, whispering, suggested many evil thoughts to him. He thought they came from his own mind. This was more difficult for Christian than anything that he had met with before - to think that he would speak evil of the One who loved him so much.

When he had gone some distance Christian thought he heard the voice of a man saying, “Though I walk through the Valley of the Shadow of Death, I will fear no evil, for Thou art with me” (Psalm 23:4).

Then he was glad for three reasons. First, he knew that someone who feared God was also in the valley. Second, he knew that God was with him in the dark, even though he could not see Him (Job 9:11). Third, he hoped to overtake the man and have company on the journey.

When morning came, Christian looked back. It was not because he wanted to go back. But he wanted to see by light of the day what dangers he had gone through in the dark. How moved and thankful Christian was for his deliverance from all the dangers of the way. Though he had been afraid

of them before, now he saw the dangers more clearly because the light of the day showed them up. The rising sun also helped Christian because the second part of the valley was even more dangerous than the first. From the place where he stood, even to the end of the valley, all along the way were snares and traps and nets. It was also full of deep holes so that if it had been dark, as it was when he came through the first part of the way, he would surely, have fallen.

Christian Meets a Friend

Finally he came to the end of the valley and came to a little hill that had been made on purpose so that the pilgrims could see what was before them. From the hill Christian looked forward and saw Faithful ahead of him. Then he shouted, “Wait, and I will walk with you.”

(Continued in Book 2)

ขอขอบคุณ Moody Press Chicago, III ในการ
อนุญาตให้ใช้รูปภาพ Pictorial Pilgrim's Progress

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม เลขที่ 160 เสาชิงช้า พระนคร
นายการุณ สกุลรัตน์เจริญ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2513 โทร.29242